

KoMPas

Občasník farností Kadov, Moravský Krumlov a Petrovice

Datum vydání: 19. 3. 2024

Číslo: 7

Náklad: 200 výtisků za dobrovolný příspěvek na tisk (1 výtisk vychází na 50 Kč)

„Abychom našli cestu ke štěstí, musíme mít kompas v sobě, v hlavě, v srdci.“

Peter Jilemnický

Úvodník

Milí farníci a všichni čtenáři KoMPasu,

Dopravní podnik města Brna spustil takovou vtipnou náborovou kampaň a jedním ze sloganů, se kterými se lidé v ulicích Brna mohou setkat, je: „Chceš, aby se všichni modlili za tvé zjevení? Staň se řidičem autobusu!“ A vím, že nejen v našich farnostech se

někteří horlivě modlili za zjevení KoMPasu. Inu, čekání na KoMPas je někdy podobné jako čekání na balík doručovaný Českou poštou, na vlak Českých drah, nebo na autobus. Anebo také jako na některé z firem, které od našich farností

obdržely nějakou zakázku. Zkrátka je adventem, který ovšem není ohraničený čtyřmi nedělemi. Ale každý advent jednou skončí a přijdou Vánoce. A ne jinak je tomu i s naším KoMPasem. Původně zamýšlené vánoční číslo se sice zjevuje v době, kdy už se Ježíšek zjevil i tříkrálovým mudrcům a kdy už se pomalu začínáme připravovat na zjevení Velikonoc, ale zato pojme více sdělení, kterými své čtenáře může obohatit i nasměrovat.

V roce 2023 jsem byl velmi potěšen zaplněnými tabulkami. Jedná se o ty tabulky, které se tu a tam objeví vzadu v kostele a chtějí, aby se do nich zapsali ti, kteří jsou ochotni adorovat během adoračního dne nebo u Božího hrobu, kteří se nabídnou, že budou mít o prázdninách „hlídací“ službu na Floriánku... Mám radost z toho, že mnozí podobně zaplnili toto číslo KoMPasu svými příspěvky, aniž bych musel stále pobízet, prosit, přemlouvat. Za to velmi děkuji a věřím, že takto budeme i pokračovat.

A tak co napsat na závěr úvodu? Jako se jeden kapr ptá

druhého, zda věří v život po Vánocích, tak se mnozí ptali, jestli mohou věřit, že se o Vánocích narodí a bude žít KoMPas. Už žije! A jestli se nám zdálo, že se nenarodil, nebo že už je zase mrtvý, tak

nyní se přesvědčujeme, že po půstu od KoMPasu přicházejí jeho Velikonoce a náš KoMPas byl vzkříšen. A taky trošku vyrostl.

Jménem všech přispěvatelů přeji každému našemu čtenáři mnoho radosti do života, ke které nás i 7. číslo našeho periodika chce nasměrovat.

o. Pavel Vybíhal

/obrázky z internetu: rouming.cz, twitter.com/

Obsah

1. Úvodník	2
2. Obsah	4
3. Naše Jezulátko	6
4. Vyjádření ke KoMPasu č. 6	7
5. Jak prožít/zažít modlitbu	14
6. První svaté přijímání 2023	16
7. Tři postřehy paní Kristiánové	18
8. Děkanátní pouť	21
9. Diecézní setkání mládeže	24
10. Důvěřuj, zázraku přijde čas... aneb SDM Lisabon	27
11. Spolčo dětí s Gabčou	31
12. Pozdrav Divadelníků	34
13. Rekolekce	35
14. Dušičkový čas	37
15. Okénko farní kavárny	39
16. Jidáši	43
17. Floriánská kázání pana děkana	45
18. Pan Josef Brauner	57
19. Přečetla jsem a doporučuji	59
20. Přečetli jsme	61
21. InfoPoint	70
22. Kalendář naplánovaných akcí	78
23. Volby do pastorační rady	81
24. Přehled účelových sbírek	82
25. Umění malých kroků	88
26. Esemes růženec	91
27. Křížovka nejen pro děti	97
28. Svátosti a svátostiny v roce 2022	98

29. Povzbuzení na týden.....102
30. Verše k povzbuzení.....106
31. Poděkování.....107
32. Vánoční sms-prosba paní varhanici.....107
33. Veselé h(l)ody pana děkana.....110

*/obrázky
Natálie a Aneta
Lamlovy/*

Naše Jezulátko

Odkud k nám přišla soška Jezulátka? O Vánocích bývá vystavena na podstavci před hlavním oltářem v kostele Všech svatých. Z vyprávění našeho tatínka, pana Josefa Braunera, víme, že:

Tuto sošku věnovala v roce 1947, za působení P. Václava Hudečka, vdova po JUDr. Josefu Kopřivovi, paní Božena Kopřivová, rozená Entnerová. JUDr. Josef Kopřiva byl advokátem a prvním českým starostou města Moravský Krumlov po vzniku republiky. Původní brokátové šatičky Jezulátka mají bílou barvu. Nové šatičky barvy bílé, červené a modré ušila v roce 2008 paní Bohuslava Braunerová, tatínkova sestra. Svatozář zhotovil pan

Václav Dubšík z Moravského Krumlova.

Tradici přinášení sošky o půlnoční mši sv. obnovil současný duchovní správce farnosti P. Pavel Vybíhal.

/text Milada Braunerová, foto o. Pavel Vybíhal/

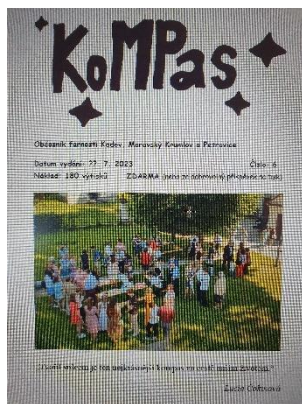
Vyjádření ke KoMPasu č. 6

Vážení farníci,

po dosti dlouhé době se nám dostal do rukou opět KoMPas, tentokrát č. 6. Zdržení KoMPasu nám pan děkan vysvětlil a vyzval nás k napsání příspěvku do čísla nového, tentokrát podzimního. A tak mi dovoluť malé zamyšlení nad články v čísle 6.

Začnu vzpomínkou paní Grunové na dětství a na první svaté přijímání. I já mám na tuhle dobu moc hezkou vzpomínku. Ve školním roce 1954/55 nás připravoval a k prvnímu svatému přijímání dovedl pan farář Šilhan. Měly jsme ho, my děti, moc rády. Každou neděli po požehnání s námi chodil na procházky. Střelnice, Křížák či Floriánek – to byl náš cíl. Znal kytičky a stromy a učil to i nás, taky nám ho tu dlouho nenechali a fara se pak pro nás děti zavřela.

Krásný je článek „Pout' do Santiaga“. Každá pout' či duchovní cvičení jsou pro křesťana přínosem. Je mimo domov – žena nemá starost, co uvařit, kdy vyprat a vyžehlit a čím nakrmit zvířata. Byť to vždy nevyjde na pěší túru, i cesta letadlem, autobusem či vlakem může být hezká. Dá se ta doba zkrátit modlitbou růžence či zpěvem nějaké hezké mariánské písně, je jich dost. Paní Rozmahelové tu radost z vykonané poutě přeji opravdu z celého srdce.

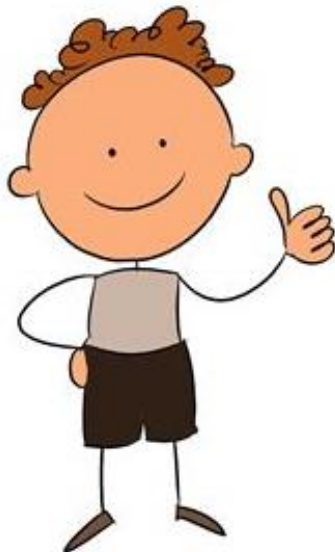
Moc se mi také líbilo vyznání „Břimování a já“. Je důkazem toho, že nic není nemožné a vlastně taky nikdy není pozdě.

„Tři NEJ bohoslužby“ nás „chcípáčky“ uvedly do možnosti aspoň v duchu si představit, jak to bylo NEJ. Moje maminka říkávala: „Nemožné věci ani Pán Bůh nežádá.“ Připomenu si to vždy, když bych s Vámi pro nějaký prožitek chtěla, a nejde to.

Přínosem jsou i články o opravách a o tom, co kde spadlo, uletělo (nebo chtělo), o nahromadění odpadu, a někdy i dost ošklivého! Nádherná a podrobná je zpráva o opravě kostela v Petrovicích. Je opravdu krásný, čistý, důstojný. Podle snímků v KoMPasu, které byly pořízeny během opravy, to musela být opravdu velká dřina, ale ten výsledek stojí za to!

Myslím, že je pro nás přínosem i seznámení s naším děkanstvím. Příspěvek mi udělal jasno, co je to děkanství, jak tato struktura funguje, a kdo má jaké úkoly.

A povzbuzení na týden? To mám moc ráda, ráda si je občas zopakují, i když je zase zapomenu.

Na konec si nechávám to nejlepší. Byli tu kněží, kteří říkali při kázání: „Ty malé děti sem nevod'te, protože nás to ruší.“ Pak sem přišel jeden kněz, a když ho o totéž někteří farníci žádali, řekl při kázání: „Až vy, babičky, kterým je dnes osmdesát, tu nebudete, kdo tu s tím Pánem Bohem bude? Tak trochu toho pobíhání malých dětí vydržte, aby tu za dvacet let měl s Pánem Bohem kdo být.“ Moc se mi to tenkrát líbilo.

Z těch článků jsme se také dozvěděli o setkání mládeže, celostátním, světovém, o spolču mládeže i menších dětí, o scholiice.

Také o setkání prvokomunikantů na Petrově. Z toho foto dětí číší spokojenost a radost. Tak v kostele nebude Pán Ježíš sám. Když má naše farnost takové mládí, jako jsou Zdenička Stixová, Danka Lamlová, Gábi Kaufmanová, Míša Mandátová, Blanka Vavříková a mnozí další nejmenovaní, myslím, že se

budoucnosti v naší farnosti nemusíme obávat. Z jejich článků a činnosti číší víra i radost ze všech setkání, i když je to stojí především čas, ale i finance. Ta práce s dětmi i mládeží je velice záslužná, i když náročná. Paní Juránková kdysi říkala svým vnučkám, že když jim Bůh dal dobrý hudební sluch, musí mu to při mši svaté vracet hraním na housle, na cello, někdo jiný na kytaru či klávesy. Děti oslavují Boha obohacují mši svatou zpěvem a nám farníkům dělají radost.

V KoMPasu jsou články o návštěvě Mariánské studánky,

Floriánku,
pouti. Pro
moji
maličkost
jsou do
budoucná
tato místa
nepřístupná.
Od podzimu
jsem byla
dost

nemocná a někteří lidé slíbili mé dceři modlitbu za moji osobu a uzdravení, když se to o mně dozvěděli. Moc děkuji, protože díky jejich modlitbě i lékařům jsem znovu nějak schopná, alespoň z části, ale na dlouhé pěší cesty to není. Opravdu věřím v sílu poctivé a upřímné modlitby. Při jednom pobytu v nemocnici jsem zjistila, že paní na sousední posteli se také šeptem modlí růženec. Navrhla jsem jí, že se budeme modlit spolu. Uvítala to, moc se bála zákroku, který ji čekal. Modlily jsme se po snídani, před obědem i večeří. Někdy i ve dvě či tři hodiny v noci, to když ani jedna z nás nemohla spát. Paní

„žežuličce“ (jak jsem jí říkala) modlitba moc pomáhala, mně ostatně taky.

Jsem ráda, že KDU-ČSL pořádala poutě po naší republice i Rakousku. Obětaví členové výboru zajistili skvělého průvodce pana prof. Trmače a už jsme ujížděli na „vlastivědný zájezd“, na pout' by nám v totalitě autobus nedali. Ale pan prof. Trmač vybral vždy mimo jiné i krásnou přírodní lokalitu, a tak to vlastně ani podfuk nebyl.

Neodsuzuj člověka, dokud jsi neušel míli v jeho mokasínech – tolik citát.

S přibývajícím věkem se občas dočkám od pana doktora věty „Tohle ambulantně nevládneme, musíte s tím do nemocnice“. Když musím, tak musím. Když jsem tam přijela, přidělili mi postel na pokoji, kde ležela čiperná devadesátnice Anna a jedna podstatně mladší sympatická černovláska. Byla zakutaná v peřinách, ale byla mi povědomá. Až vykoukla, shodly jsme se na tom, že se známe od vidění z kostela. Víc než dvě desetiletí mám astma – kašlací. Kašlu uvnitř, venku, v létě, v zimě, přes den i v noci. Vadí mi vůně květin, parfému, odér z poceného či nemytého člověka, bylo by těch negativů skoro na stránku. A někdy zdánlivě není důvod žádný a záchvat kašle mě přepadne. Podle paní doktorky to mám na doživotí. Samozřejmě jsem se parádně rozkašlala i v nemocnici a černovláska povídá: „Tak to jste

vy, kdo v tom kostele tak kašle? Já si vždycky říkám, proč ta baba nezůstane doma, když má takový kašel, proč sem leze, ještě někoho nakazí.“ Ujistila jsem ji, že je to astma, není nakažlivé, a tak nenakazím ani ji na vedlejší posteli, ani farníky u nás v kostele. Já vím, je to hodně nepříjemné, ale nemohla bych tak nikam. Nemůžu na koncert, v pražském divadle jsem musela odejít z hlediště a prožít zbytek představení v lóži (kam mě ochotná paní uvaděčka pustila) a z části ve foyer, když jsem cítila záchvat kašle.

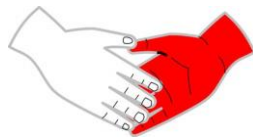
Stane se Vám, že na ulici vidíte vztekající se dítě. Bezpečně víte, jak byste si s ním poradili. Ale! Co když je to autista? Nic, opravdu nic byste s ním nesvedli, ani po dobrém, a po zlém už vůbec nic. Jde na hřiště nebo k babičce, do obchodu? Vždy musí jít stejnou cestou, jakou šlo poprvé. Půjde-li jinou, je pro něj neznámá, tudy ne! Umí písničky, básničky, ale musí je zpívat a přednášet vždy ve stejném pořadí, jinak se vzteká.

Já vím, nejlíp se vyhrává prohraná bitva a vychovávají sousedovy děti. Ale neušli-li jste míli v jejich mokasínech, neodsuzujte.

Smíření. Jednoduché slovo, které může skrývat mnohé.

První smíření – s Bohem. Bůh nás stvořil jako dokonalé bytosti, ovšem máme spoustu nedokonalostí, hříchů a Bůh je tak milostivý, že nám je ve svátosti smíření odpouští.

Druhé smíření – to může být v manželství. I v tom nejdokonalejším může dojít k různicím a smířování je to nejlepší, jak to vše urovnat.

Dále může jít o smířování rodičů a dětí. Ta tam je doba, kdy děti bezvýhradně (ale ne vždy) svoje rodiče poslouchaly na slovo. Děti bývají svéhlavé, umanuté (taky jsme byli), občas třísknou dveřmi, když se jim nelíbí naše rozkazy a příkazy, ale jsou-li ještě na nás závislé (ubytování, finance), ještě rády se s námi přijdou usmířit.

A teď přijde to nejtěžší smířování. Je nutné smířit se s tím, že stárneme, že nám ubývá sil, jsme pomalí, často unavení a někdy dokonce některých úkonů neschopní. A to je obrovský problém. Rychlé šikovné a schopné mládí se může těmto úvahám zasmát. Nejhorší (nejlepší nebo nejhorší?) na tom je to, že nás to časem čeká všechny. Někoho dřív a někoho později. Ale čím dřív si to uvědomíme a smíříme se s tím, tím líp pro nás. Protože kdo je připraven, není překvapen.

P.S.: Kdyby někdo z Vás znal zaručený recept na to, jak se kašláni zbavit a poskytl mi ho, budu mu vděčná. Už bych pak v kostele nerušila.

/text Zdenka Illková, foto Jitka Sobolová a Dana Lamlová, obrázek z internetu: izito.cz, pixabay.com, clipartsfree.de/

Jak prožít/zažít modlitbu

Co při modlitbě zažívám!

Je to pro mě chvíle setkání s Bohem. Prožívám ji víc než kdy dřív. Nevím, jestli jsem to nevnímala, nebo jsem to špatně prožívala.

Na letošní pouti v Rajhradě jsem při mši svaté, při modlitbě, prožívala něco jako „příjemné mrazení po celém těle“! Byl to zvláštní pocit. Myslela jsem na něj, než jsme vyšli z kostela ven. Následně jsme

se s mojí kamarádkou Michaelou zapojily do programu, který byl připraven pro poutníky.

Hrála skupina *Ukulele orchestra jako Brno*. Muzikanti byli parádní a my všichni jsme si skvěle zatancovali

a zaspívali. Někteří z nás si zastříleli z luku. Na mrazení jsem zapomněla.

Podobný pocit jsem zažila už několikrát. A nejenom v kostele. I doma. Když tu modlitbu fakt prožívám! Taky se mi stává, že mívám mrazení, když někdo mluví o duších, o věštění nebo o záhrobní atp. To prožívám naopak s nepříjemným pocitem. Naskočí mně i „husí kůže“.

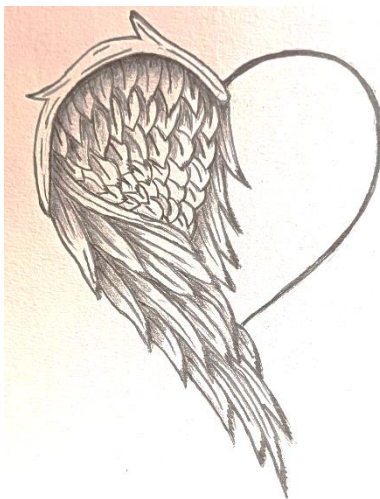
Nedávno jsem měla starosti s postiženým bratrem, který pracoval v chráněné dílně. Jejich majitel firmu zadlužil. Všichni, kteří tam pracovali, skončili na pracovním úřadě. „Kde my mu teď budeme hledat práci?“ Každý den jsem se za něj i za celou firmu modlila, a to upřímně. A to příjemné mrazení přišlo zase. Představuji si, že ke mně mluví náš nebeský Otec... a já prosím o pomoc a sílu. Určitě mi ji dá! Nebojím se!

A moje modlitba byla vyslyšena. Firmu převzal nový majitel a část zaměstnanců se mohla vrátit. Díky Bohu práci opět našel i můj bratr! Jsem za to neskutečně vděčná. Protože on je tam fakt spokojený. A my tím pádem taky. Je to celé jako malý zázrak. Nebo velký?

Nyní, když píšu toto svědectví, je říjen, misijní měsíc a také měsíc růžence. Od pana děkana každé ráno dostanu na mobil jeden verš, i s příběhem, do desátku a z vybraných písmenek si složím tajenku. Podmínkou je pomodlit se aspoň ten jeden desátek růžence. Na konci měsíce pošleme tajenku na číslo telefonu pana děkana a třeba něco vyhraje.

A jak modlitbu prožíváte Vy? Jenom si ji odříkáte a nic z ní necítíte? Nebo máte podobné pocity?

/text a ilustrace Jitka Kounická, foto Jitka Sobolová/

První svaté přijímání 2023

Školní rok 2022/2023 se do mé mysli neodmyslitelně zapíše dvěma významnými událostmi. Jsem kmotrou dvěma úžasným dětem a oba moji kmotřenci tento školní rok dosáhli významného milníku ve své víře. Moje neteřinka Terežka byla v listopadu 2022 v Krumlově biřmována a můj synovec Maty zde měl v červnu 2023 své první svaté přijímání. Vždycky mě tyto mše dojímají, a o to víc jsem byla unešená a šťastná, když jsem mezi prvokomunikanty mohla sledovat i svého kmotřence. Svědomitá příprava pěti holek a pěti kluků pod vedením Táni Himerové vyvrcholila 4. června 2023, kdy se konala slavnostní

mše svatá, na které těchto 10 odhodlaných odvážlivců dostalo své první svaté přijímání. Celou mši nádherně doprovázel svým uchu lahodícím a dojemným zpěvem sbor z Polánky pod vedením Blanky Vavříkové a celou mši vedl náš pan děkan, Pavel Vybíhal. A já si při

té příležitosti uvědomila, jak velké štěstí máme, že nám do naší farnosti Pán Bůh seslal právě jeho. Člověka, který nás vždy povzbudí svým slovem, který všude, kam přijde, vnáší dobrou náladu a pozitivní energii a nikdy na nás nezapomíná ve svých prosbách a modlitbách. A protože jsme si už všichni všimli, že si rád hraje se slovy jazyka českého, tak jsem si dovolila jako poděkování pro Vás složit básničku.

Milý otče Pavle,

s vroucí pokorou děkujeme za Vás,

když potřebujeme, vždy jste tu pro nás.

K Pánu Bohu nás neochvějně vedete,

děláte to, jak nejlépe svedete.

Dobré slovo pro nás vždy máte,

na oplátku nikdy nic nečekáte.

Dokonce i vřelý úsměv přidáte,

když u zpovědi na výčet našich hříchů čekáte.

V každé těžkosti a slabosti jste naší oporou,

i my rádi budeme pro Vás podporou.

Díky Vaším modlitbám jsme o chloupek menší hříšníci,

to jsme my, Vaši vděční krumlovští farníci. 😊

/text a foto Dana Lamlová/

Tři postřehy paní Kristiánové

V loňském roce připravili naši duchovní otcové, pan farář z Hostěradic, o. Josef Dvořák, a pan děkan, o. Pavel Vybíhal, děkanátní pouť. Otec Josef zajistil program v Nových Hradech a na poutním místě Chlumek u Luže a pan děkan se postaral o umožnění naší návštěvy ve Žďáře nad Sázavou a točením volantů v prvním ze tří autobusů zajišťoval, abychom byli v dané časy na určených místech. V sobotu 26. srpna ráno se tedy vydaly naše autobusy s farníky na pouť. Jako vždy na poutích jsme začali modlitbou sv. růžence a pak pokračovali mariánskou písní. Moc jsem se těšila, že uvidím zase něco nového a setkám se třeba s někým, koho jsem už dlouho neviděla.

V Nových Hradech jsme si prohlédli zámeckou zahradu, galerii klobouků a muzeum motopedů.

Do zámku jsme se nedostali, protože nebyla otevírací doba. Někteří zdatnější poutníci byli i na křížové cestě, která se nachází v areálu

zámeckých zahrad. Následoval přejezd na místo zvané Chlumek u Luže, kde jsme v poutním kostele Panny Marie Pomocné slavili mši sv. a před odjezdem prožili i adoraci. V mezičase nám pan kostelník představil celou historii kostela a ochotně odpovídal na naše dotazy. Po následném přejezdu jsme doputovali do kostela sv. Jana Nepomuckého na Zelené Hoře, jenž je dílem Jana Blažeje Santiniho, jehož 300. výročí úmrtí si právě připomínáme. Na tuto návštěvu jsem se moc těšila, neboť do té doby jsem kostel viděla pouze na obrázku. Moc mě oslovil zajímavý výklad paní

průvodkyně o historii kostela, který nám podala. Na závěr nás potěšil pan děkan, když nás doprovázel hraním na varhany při zpívání mariánské písně a písně *Bože, chválíme Tebe*, jež byla výrazem poděkování za dnešní pouť. Celý den byl zajisté krásným zážitkem pro všechny poutníky.

V říjnu jsme se scházeli každý pátek v našem kostele (petrovičtí farníci ve svém kostele každý čtvrtek – pozn. redakce) k modlitbě rozjímavého svatého růžence s knězem, kterou jsme uctili naši nebeskou Matku. První pátek jsme začali modlitbou radostného růžence. Pan děkan nás doprovázel hraním na varhany při zpěvu písně *Zdráva buď, nebes Královno*. Před každým desátkem nám přečetl úvahu ze života Panny Marie. Další pátky jsme se „promodlili“ až ke slavnému růženci. Každý, kdo se modlil sv. růženec, měl určitě radost, že mohl tímto způsobem vyjádřit lásku k Panně Marii. Též krásné mariánské písně, které jsme zpívali, byli obohacením všech říjnových pobožností. ONA se bude určitě přimlouvat za nás u svého syna Ježíše Krista.

V neděli 15. října odpoledne k nám po roce zavítali Divadelníci ze Sulkovce, mezi které se stále ještě počítá i náš pan děkan. V našem kostele Všech svatých nám zahráli hudebně divadelní představení o sv. Kláře. Ze života sv. Kláry něco známe, ale živým představením jsme si mohli uvědomit, jakým krásným a zbožným životem žila.

Představení bylo moc pěkné, herci krásně zpívali, především představitelka sv. Kláry měla nádherný hlas, který se dal velmi dobře

poslouchat. Myslím si, že krásný zážitek z představení jsem neměla jen já, ale i všichni další návštěvníci. Díky, pane děkane, že jste Divadelníky pozval a s nimi si v představení i zahrál.

/text Anna Kristiánová, foto Jitka Sobolová/

Děkanátní pouť

Letní prázdniny spějí ke svému vrcholu a to je ten správný čas na děkanátní pouť. Nabízený program a předpověď počasí jsou příslibem vydařeného výletu. Zbývá jen zabalit svačinu, zkontrolovat stav nabité baterie v mobilu, dobrou náladu s sebou a můžeme vyrazit. Poutníků se nás sešlo hodně, na tři plné autobusy.

První plánovanou zastávkou byl Zámek Nové Hrady ve stejnojmenné obci ležící na pomezí Čech a Moravy. Už výhled od parkoviště, nedaleko zámku, skýtal úžasnou podívanou na jezírko a terasovitou květinovou zahradu s vodní kaskádou. Za vstupní branou do zámeckého areálu se pak před námi otevřel nádherný park

s fontánami
a růžemi,
a především
zdobný
rokokový
zámek
s fasádou
pomerančových
odstínů. Stačilo
jen vstoupit
a rázem jako
bychom se

přenesli do Francie, sídel tamní šlechty. Není tak žádným divem, že se zámku přezdívá „České Versailles“.

Tento zámek byl vystavěn v letech 1774–1777, a jeho zajímavostí je, že nebyl nikdy přestavován, a tak ho lze obdivovat v původní architektonické podobě. V současné době je v soukromých rukách rodiny Kučerových, přesto je přístupný veřejnosti.

Jelikož jsme neměli času nazbyt, zavítali jsme jen do zámeckých zahrad a přilehlého anglického parku s pískovcovou křížovou cestou, kterou tvoří čtrnáct zastavení, z toho dvanácté zastavení je dřevěný kříž. A koho i případně odradilo stoupání do mírného kopce, mohl se nechat zlákat příjemným posezením na zahrádce zámecké restaurace a kavárny, a nad kafičkem či vychlazeným pivečkem, ve společnosti ostatních poutníků, nebo třeba i sám v tichu, vychutnávat si tu nádheru kolem, umocněnou krásným slunečným počasím.

Na druhou naši zastávku – Chlumeck u Luže – jsem se těšila

z celého výletu nejvíc, jelikož toto poutní místo jsem navštívila poprvé. Vytáhla

dvouvěžová silueta kostela nás už z dálky jako by zdravila a lákala k zastavení a bližší prohlídce. Říká se, že kam

dohlédnou věže „Chlumečku“, tam působí zvláštní ochrana Panny Marie. A místo je to opravdu kouzelné. K poutnímu chrámu Panny Marie Pomocné vedou dvě růžencová schodiště, každé má 64 schodů – 63 schodů představuje modlitbu růžence (pět desátek a plus jeden

desátek navíc za duše v očistci). Jedno schodiště vede k portálu kostela, zadní schodiště míří k bývalé jezuitské rezidenci. To, co však nejvíc zaujme, se skrývá uvnitř chrámu – velkolepá mariánská kruhová zděná kaple v samém nitru kostela.

Kaplička uvnitř chrámu – Panna Maria v srdci každého z nás. Následně slavená mše svatá jako by nás poutníky ještě více spojila, naplnila radostí a pokojem.

A ještě jedna zajímavost vážící se k tomuto místu – Chlumek je asi jediný český kostel, k němuž vede výtah (nutno dodat, že je využíván zejména pacienty nedaleké rehabilitační léčebny).

Poslední naše zastávka byla v Poutním kostele sv. Jana Nepomuckého na Zelené hoře ve Žďáře nad Sázavou. Mnoho z nás jistě dobře zná a již i navštívilo kostel ve tvaru pěticípé hvězdy, zapsán do seznamu památek UNESCO, navržený architektem Janem Blažejem Santinim-Aichlem, proslulý všudypřítomnou symbolikou číslovky pět. V kostele na nás již čekala místní průvodkyně, která nám následně poutavě vykládala historii kostela, mluvila o jeho výzdobě, přiblížila nám i osobu geniálního architekta Santiniho, který obvykle konstruoval své stavby prakticky pouze za použití kružítka. Využíval přitom určitých číslic, které mají ikonografický význam.

V jeho stavbách se proto často objevují čísla tři, pět, sedm, dvanáct apod. Na Zelené hoře se mnohonásobně opakuje číslo pět jako odkaz na pět hvězd Jana Nepomuckého, které se podle legendy objevily nad tělem mrtvého světce – pět vchodů do kostela, pět oltářních výklenků, pět hvězd a pět andělů zdobící hlavní oltář, dvakrát pět kaplí stojících kolem centrálního prostoru.

Zážitek z tohoto poutního místa umocnil náš pan děkan hrou na varhany. Za dozvuků mariánské písně, kterou jsme na závěr prohlídky všichni společně zazpívali, a pod závojem z červánkových paprsků zapadajícího slunce jsme se vraceli zpět k našim autobusům, spokojeni, povzbuzeni a bohatí o sdílené prožitky.

Mé velké díky patří našemu panu děkanovi a otci Dvořákovi z Hostěradic za organizaci celé poutě, za den protkaný duchovními požitky, za poznání krásných míst, za naději a sílu, kterou jsme mohli čerpat na všech těch mariánských poutních místech.

/text a foto Lenka Palátová/

Diecézní setkání mládeže

Ráno ve čtvrt na osm na zastávce zastavil autobus, který neřídil nikdo jiný než náš pan děkan, nastoupili jsme a jeli směr Žarošice. Po cestě k nám přistoupili ještě další mládežníci. V autobuse jsme si povídali, modlili se, a dokonce jsme si zahráli hru. Po cestě přišlo, ale na místě nám počasí už přálo a za zbytek dne už nezapršelo.

Když jsme vystoupili z autobusu, šli jsme hned k budově žarošické školy, zde jsme se zaregistrovali, dostali jsme lístečky

s našimi jmény, desinfekci a kartičku ke hře, která probíhala odpoledne. Potom jsme už šli do tělocvičny, kde probíhal dopolední program. Zpívali jsme tu písničky, a dokonce tu bylo divadelní představení. Po přivítání jsme se

rozcházel do tříd, naše moravskokrumlovské děkanství bylo spojené s moravskobudějovickým. Náš nový kaplan pro mládež, o. Klouček, si s námi povídal a pak jsme hráli hry. Kolem dvanácté skončil dopolední program a byl čas na oběd. Dobrovolníci a pan biskup nám rozdávali bagety a jablka. Pan biskup mezitím poskytoval rozhovor.

Po obědě jsme měli na výběr plno možností, co dělat. Například hrát hru, jít na přednášku o setkání mládeže v Lisabonu, přijmout svátost smíření anebo si prostě jen povídat s ostatními mládežníky. My jsme si vybrali hru. Hrací karty, které jsme dostali už při příchodu, obsahovaly dvě části. V první části jsme měli získat podpisy tří lidí. A když jsme viděli, že pan biskup je blízko, tak nás napadlo, že se ho zeptáme, zda by nám hrací karty nepodepsal. Když jsme se optali, souhlasil a karty nám podepsal,

takže teď už nám zbývaly jen dva podpisy. Tak jsme se rozhodli, zajít ke stolu, kde seděli nějací kluci, ti nám karty podepsali a tím jsme dokončili první část našich úkolů. V druhé části byly otázky, které byly rozmístěny po Žarošicích. Některé z nich byly těžké, ale nám se povedlo je vyřešit všechny. Kartičky s naším řešením jsme odevzdali a doufali, že vyhraje.

Poté, co jsme odevzdali hrací karty, jsme si poslechli „povek s brněnským biskupem“, kde jsme se ho mohli ptát na cokoli, co nás napadlo. Dále jsme si vyslechli katechezi pana biskupa a pak už jsme jen čekali na mši svatou. Mše, které předsedal biskup Pavel a které se kromě nás (mládežníků), účastnilo také 50 kněží, se nám moc líbila. Po mši byli vylosováni tři výherci, ale bohužel ani jeden z nás nevyhrál. Pan biskup a animátoři se s námi rozloučili a pak jsme jeli do Krumlova. Setkání se nám moc líbilo a už se moc těšíme na další, které se bude konat v Třebíči.

/text Matěj Brzobohatý a Tereza Šrůtková, foto archiv spolča mládeže/

Důvěřuj, zázraku přijde čas ...

aneb SDM Lisabon

Bylo zrovna po Světových dnech mládeže v Krakově (2016), když mi babička Mařenka (Pokorná) řekla: „Zdeničko, byla bych ráda, kdybys někdy takovou akci zažila. Ty akce pro mladé, to je úplně něco jiného“. Tehdy jsem jí pohrdavě odpověděla, že tohoto já se určitě účastnit nebudu... :)

To jsem ještě netušila, že o 7 let později na Světové dny mládeže pojedou, a to dokonce se svým mladším bráchou Tondou! Každý z nás jel do Lisabonu s trochu jiným očekáváním. Jeden si chtěl spíš užít krás Portugalska, druhý zase trochu duchovně načerpat v přítomnosti svých vrstevníků. Oba jsem ale věděli, že je to skvělá příležitost pro to získat jako sourozenci spoustu společných zážitků a být taky konečně spolu.

Naše společné dobrodružství začalo už samotnou cestou, kdy jsme to cestou do Lisabonu vzali přes Kodaň. Zajímavý itinerář cesty, vidíte? Nicméně ceny letenek mluvily za vše a my tak aspoň mohli objevit krásy i jiného evropského města. Po příletu do krásně teplého Portugalska nastalo zjištění, které místo nám bude noclehárnou pro celkem 6 nadcházejících nocí. Naším domovem se tak stala tělocvična Univerzity Lusófona a našimi spolubydlicími přibližně 400 Čechů.

A to jen tak někdo nemá! :D Ačkoli to asi zní jakkoli hrozivě, můžeme oba s Tondou říct, že to bylo ve výsledku moc fajn.

Každé dopoledne jsme se účastnili programu v českém centru, jehož součástí byla katecheze a společná mše svatá (to vše jste mohli vidět ve vysílání TV Noe). Pak ale vždy následovalo velké dilema, kam se vydáme na oběd. V aplikaci Světových dnů mládeže byla mapa všech

podniků, ve kterých jsme si díky vlastním QR kódům mohli 2× denně vyzvednout jídlo. Výběr byl veliký – fast foody, pizzerie, lokální podniky... Nicméně skoro všechny z nich měly pro poutníky v menu povětšinou hamburgery. Takže si asi dokážete představit, jak moc jsme pak v následujících týdnech chtěli burgery vidět... Odpoledne jsme si program tvořili sami. Navštívili jsme krásnou čtvrť Belém, spousty lisabonských kostelů (včetně

lisabonské katedrály a kostela sv. Antonína – nachází se v místě

Antonínova narození), sochu Ježíše Krista (ta je podobná té v Brazílii), snědly spoustu pro Portugalsko typických dezertů Pastel de Nata a užívali si to, že získáváme další a další společné zážitky.

Vězte, že co nás opravdu překvapilo, byl celkový počet lidí, který se akce účastnil. Ulice sice bývávaly často nepříjemně přečpané a fronty na jídlo dlouhé, ale aspoň jsme to (nebo spíše jsem to já :D) využívali ke konverzaci s lidmi, kteří čekali ve frontě s námi. Bylo tak v celku běžné, že se člověk zapletl do rozhovoru s někým cizím právě ve frontě na jídlo, v MHD, na doprovodné akci, či jen tak v parku (např. začal se tam s námi bavit kněz z Vietnamu). A na rozloučenou a pro vzpomínku jsme si s těmi lidmi vyměňovali upomínkové předměty typické pro naše země (my

s sebou měli malá Pražská Jezulátka, nebo kartičky s nimi). V paměti mi rozhodně utkvěla konverzace v metru s Portugalkou, která u sebe ubytovávala poutníky. Ta měla z Pražského Jezulátka takovou

radost, že jsem od ní dostala pusu na tvář :). Ale třeba setkání s Korejkou, která studovala češtinu, bylo také jedinečné :).

Moc ráda vzpomínám i na chvíle strávené s Čechy. Před známým lisabonským Památkem objevitelů hrála jeden večer cimbálová muzika a při zpáteční cestě z této akce zněl celý vagon metra pouze českými písničkami. Řekněte mi, kdy naposled jste si v metru z plných plic zazpívali Hlídače krav od Jarka Nohavici? Zkrátka bylo to přesně takové, jak to mají mladí rádi... Veselé! :)

Třešničkou na dortu Světových dnů mládeže byla noční vigilie a následná nedělní mše svatá s papežem Františkem. Tu noc jsme přespávali venku (pod dálničním mostem) v parku Tejo a společně s námi 1,5 milionu dalších mladých věřících. Uvědomění, že ti lidé, stejně staří jako já, také věří v Boha, bylo nádherné. A ačkoli velmi vysoké teploty, nekomfort a dlouhé čekání naší náladě moc nepřidávaly, rozhodně to byl pro mě nejsilnější zážitek z celých Světových dnů mládeže. ❤️

Co jen říct na závěr... Opravdu moc děkujeme všem, kteří nám s bráchou umožnili se Světových dnů mládeže v Lisabonu 2023 zúčastnit. Byl to opravdu výjimečný a neopakovatelný zážitek, na který budeme ještě dloooooouho společně vzpomínat. A moc doufáme, že něco takového taky někdy zažijete. Třeba za čtyři roky v Soulu v Jižní Koreji na XVIII. Světových dnech mládeže!

A na úplný závěr, abyste se ještě více mohli ponořit do atmosféry SDM Lisabon, si po načtení tohoto QR můžete s námi zaspívat píseň *Důvěřuj*, která byla českou verzí hymny celého setkání.

/text Zdeňka Stixová, foto archiv autorky/

Spolčo dětí s Gabčou

Společenství dětí pod taktovkou Gabči Kaufmanové šlape jako hodinky už druhým rokem. Pravidelně týden co týden se schází v průměru okolo 10 dětí ve věkovém rozmezí jednoho roku až čtrnáct let. Každé pondělí v 17 hodin je pro ně připravena spousta dobrůtek, notná dávka hranička a zábavy, a hlavně rozjet to na plný plyn u klavíru s Gabčou. Z mého pohledu přihlížející

maminky celému dění má tohle společenství obrovský význam nejen pro děti, ale i pro nás rodiče, a v této době dvojnásob. Myslím, že

starostí každé mámy je, aby její děti byly šťastné a spokojené, a aby šly v životě tím správným směrem, a pro nás katolíky, aby navíc ten směr měl nastavené kormidlo k jasnému cíli, k Pánu Bohu. A přesně to je snaha našeho spolča: podpořit je v jejich cestě, aby od malička měly ve svém životě ty správné lidi, vštěpovat jim morální i duchovní hodnoty hravou a zábavnou formou, a dodat jim i určitou odvalu a špetku sebevědomí při vystupování před lidmi. Každý týden se všichni těšíme na společná setkání, na prohlubování kamarádských vztahů, které jsme si zde vzájemně vytvořili, na zábavné hry a krásné písničky, které si pro nás Gabča připravuje. Ty pak děti zpívají

pravidelně na nedělních mších pro děti. Kromě zpívání na mši mají děti za sebou už dvě velká vystoupení. První akcí byl koncert dětí na Noci kostelů, kde ze všech písniček, co se za necelý rok naučily, se

podarilo dát dohromady třicetiminutový program. Když zpívají děti, má to vždy své kouzlo, ale ve spojení s Nocí kostelů to bylo až dojemné. Moc bych všem přála, abyste si to na příští Noci kostelů nenechali ujít a přišli děti podpořit, a třeba je i pochválit, protože se všichni moc snaží a jsou hodně šikovní. Což koneckonců dokázaly i svým druhým velkým vystoupením na Boží hod vánoční, kdy po mši svatě předvedly hru Betlém, se kterou spolču dětí vypomohlo i spolčo mládeže. Obrovské díky patří našim hercům, vypravěčům a všem, kdo se na hře podíleli. Bylo úžasné děti sledovat, s jakou radostí a odhodlaností si zkoušely svoje tanečky a scénky, a na druhou stranu

i krapet stresující, aby vše klaplo tak, jak má, a hra se líbila. Což si myslím, že děti splnily, respektive předčily všechna očekávání. Bylo

to krásné, bylo to vtipné, bylo to dojemné. A tou největší odměnou pro nás všechny bylo, že jste v tak

hojném počtu na hru po mši zůstali, abyste děti podpořili, a poté, co hra skončila a všichni tleskali a nikomu se nechtělo odcházet, to byl jeden z těch výjimečných okamžiků k nezaplacení, za což vám všichni moc děkujeme.

Vám všem přejeme přínosné nejen postní dny, a dětem bych ráda popřála, ať je spolčo dětí stále baví, a pro každé dítě, které by se rádo přidalo, jsou dveře vždy otevřené.

/text a foto Dana Lamlová/

Pozdrav Divadelníků

Milí přátelé z Krumlova a okolí. Za pět let, kdy od nás k Vám odešel otec Pavel Vybíhal, nebyla přerušena (kromě kovidových roků) spolupráce mladých lidí z farnosti Sulkovec s naším bývalým panem farářem, otcem Pavlem. Rádi tak přijímáme pozvání do Krumlova, abychom si na prknech kostelního jeviště s naším-Vaším panem farářem zahráli.

V Krumlově jsme již provedli tři hry: o Josefu Egyptském, o sv. Zdislavě a v roce 2023 o svaté Kláře.

A jménem

všech herců mohu s radostí sdělit, že divadla jsou pro nás plné elánu a síly pro další dny. Je nám potěšením hrát u Vás v Krumlově. Velmi nás těší Váš zájem o zhlédnutí našeho malého představení. Jsme velmi rádi za Vaše pozvání k Vám do Krumlova. Věříme, že i Vám představení přináší sílu a klid na duši pro další dny. Všem přejeme krásné a pokojné dny nejen na přímluvu těch, jejichž život jsme se Vám v našich hudebně-dramatických představeních snažili přiblížit.

/text Pavla Tomášková, foto Jitka Sobolová/

Rekolekce

Školní rok 2023/2024, kdy i kněží z děkanství zahajují další etapu života svých farností, začal pro kněze a jáhny moravskokrumlovského děkanství tentokrát v Petrovicích. Rekolekci se, mimo

jiné, nazývá konference kněží a jáhnů jednoho každého děkanství.

Má svoji duchovní a pracovní

část. Rekolekci každý měsíc svolává děkan, aby se kněží a jáhni ve svém okolí spolu setkali, modlili se, rozjímali nad duchovním slovem, dověděli se informace z biskupství, které kněžím zprostředkovává děkan na základě rokování při poradě děkanů. Dále se kněží společně sdílí o dění ve svých farnostech, dělí se o radosti, řeší obtíže a starosti, hledají cesty pro pastorační práci v děkanství. Občas pan děkan pozve nějakého hosta, aby kněžím řekl něco z oblasti „své branže“, která s životem ve farnostech souvisí. A také společně poobědvají.

Rekolekce se konají vždy v jiné farnosti, aby správci farností poznali život i v okolních farních rodinách a farníci se mohli setkat i s dalšími pány faráři. 7. září 2023 duchovní otcové zahájili své

setkání společnou mší svatou v opraveném petrovickém kostele. Na tu se pravidelně sjíždí i další farníci z děkanství.

O předsedání bohoslužbě pan děkan požádal o. Víta Rozkydala, pana faráře z Loděnic, který z našeho děkanství odchází. Pan děkan mu také na závěr mše svaté poděkoval za osm let služby v našem děkanství. A rovnou přivítal a představil jeho nástupce, o. Petra Bartoňka.

Po mši svaté se duchovenstvo sešlo v zasedací místnosti obecního úřadu, aby pokračovalo ve své práci. Petrovické farnice jim

připravily (ne)malé pohoštění. Obsluhu u stolu zajišťovala především paní starostka Závíšková a pan místostarosta Hájek. Po obědě, který byl připraven v kuchyni místní mateřské školy a přepraven do obecního úřadu, kněží přijali pozvání do doškové

chaloupky, kterou je paní starostka provedla svým odborným výkladem, a oni mohli obdivovat nejen došky, ale i život a um našich předků.

A jak se zdá, spokojenost zavládla na všech stranách. Kněží byli rádi, že mohli poznat další krásný koutek nejen našeho děkanství, ale celého světa, a pro obec Petrovice bylo ctí hostit tolik kněží. Z obou stran zní vzájemné poděkování.

Do konce tohoto školního roku proběhnou rekolekce 7. března v Dobřínsku, 30. března v Hostěradicích, 2. května v Oleksovicích a 6. června v Dolních Dubňanech. Všichni jste zváni na společnou mši svatou, která začíná vždy v 9 hodin v místním kostele (výjimku tvoří hostěradické bílosobotní setkání, které začíná už v 8 hodin ranní částí modlitby breviáře – „trojbojem“ invitorium, matutinum a laudy).

/text a foto Irena Závíšková a o. Pavel Vybíhal/

Dušičkový čas

Nastal podzim a tím pádem i dušičkový čas. Déšť, vítr a zima, která leze až pod kabáty. Všichni vzpomínáme na svoje zemřelé příbuzné. Modlíme se za jejich duše, aby se dostaly do nebe. K mému seznamu duší přibyla i moje babička s dědou, které jsem naposledy viděla jako malá holka. Bohužel jsem s nimi nemohla strávit dětství. Dědu si skoro nevybavuji. Ale babičku ano. Měla jsem ji moc ráda. Chodila jsem s ní do kostela. Myslím, že ona mi dala základy víry, ke které jsem se vrátila až v dospělosti a jako dospělá jsem byla pokřtěna. Mí rodiče se rozvedli a já k babičce přestala jezdit. Vyrostla jsem a tak nějak zapomněla. Jenom občasné vzpomínky mně ji připomněly. Po

mnoha letech jsem se znovu setkala s rodinou a tím pádem se vynořily vzpomínky na babičku. Jenomže bohužel už není na světě.

2. listopadu jdu na mši, kterou slouží náš pan děkan. Ještě přede mší „musí“ proběhnout svátost smíření. Jdu se vyzpovídat ze svých hříchů. Chci se účastnit dušičkové pobožnosti, která se koná hned po mši, na našem kadovském hřbitově, a chci získat plnomocné odpustky pro tyto blízké duše v očistci. Mše skončila a všichni jsme se přesunuli na hřbitov. Už se setmělo. Všichni jsme se pomodlili za duše našich zemřelých příbuzných a těch, které nosíme v srdci. Byla tma a neviděli jsme, co v kancionálu čteme. Museli jsme si posvítit pomocí našich mobilů. A taky nám vítr otáčel stránky. Ale všechno jsme zvládli. Když jsme odcházeli byla už tma velká. Jenom světýlka na hrobech svítala.

Dnes po nedělní bohoslužbě jdu z kostela přes hřbitov, v duchu se modlím a vzpomínám na všechny, se kterými se už nesetkám. Po cestě domů fouká vítr a listí se vznáší ve vzduchu a já si představuji, že jsou to jejich dušičky, které putují do nebe.

/text a ilustrace Jitka Kounická/

Okénko farní kavárny

Farní kavárna má za sebou druhý ročník svého úspěšného fungování. Na samotném začátku kavárna ležela na bedrech Gabče s Míšou, do dneška jsme se rozrostly na 3 skupinky, které kavárnu chystají každou neděli od jara do podzimu. Kdyby se chtěl někdo přidat, každou pomoc vítáme. Pravidelně pro vás připravujeme sladké i slané dobroty a se stejnou pravidelností nám do kavárny přispívá různými lahůdkami pro dospělé i pro děti spousta z vás, farníků, kterým tímto moc děkujeme. Vzhledem k tomu, že se často

někdo ptá na recepty na různé pochutiny, rádi bychom vás jejich zveřejněním potěšily v této rubrice.

Ale nejdříve vám všem chceme moc poděkovat, že do kavárny za námi chodíte, ochutnáváte a pomáháte vytvářet tu pohodovou atmosféru, která přesně dává farní kavárničce ten pravý význam.

I v roce 2024 vám přejeme především Boží lásku, pomoc, ochranu a budeme se opět moc těšit na další milá setkání s vámi se všemi nejen na nedělních farních kavárnách.

Sladký recept na Koka řezy

Potřebné ingredience:

6 vajec
 14 dkg cukru písek
 14 dkg polohrubé mouky
 1 balení koka sušenek
 250 ml šlehačky
 čokoláda na vaření
 20 dkg másla
 15 dkg moučkového cukru
 5 lžic rumu

Postup přípravy:

Připravíme si korpus. Žloutky vyšleháme s cukrem, přidáme střídavě mouku a bílky dotuha vyšlehané. Nalejeme na máslem vymazaný a moukou vysypaný plech a pečeme v předehřáté troubě na 180 stupňů dorůžova.

Vyšleháme krém z másla a moučkového cukru. Vedle v misce rozdrobíme celé balení koka sušenek a zalejeme šlehačkou s rumem. Namočené sušenky přimícháme do máslového krému. Poté natřeme na upečený vychladlý korpus čokoládou.

Slaný recept na Škvarkové zelňáky

Potřebné ingredience:

300 g kysaného zeli
 300 g hladké mouky
 1 hrst překrájených
 škvarků
 100 g vepřového
 sádla
 1 vejce
 sůl
 pepř
 kmín celý

Postup přípravy:

Zelí překrájíme a vymačkáme z něj veškerou šťávu. Přidáme mouku, vejce, překrájené škvarky i sádlo (sádlo si necháme přes noc při pokojové teplotě, aby pěkně povolilo). Ochutíme solí, pepřem a kmínem. Z těsta uděláme malé

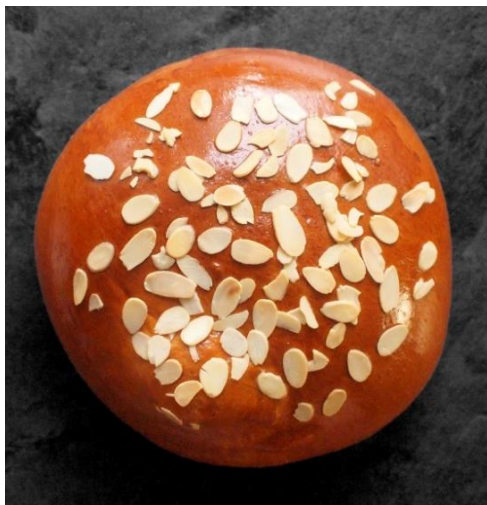
placky, které vyskládáme na plech a pečeme při 200 stupních asi 20 minut. Zelňáky vyndáme, když jsou pěkně dozlatova upečené. Nejlépe chutnají ještě teplé.

Recept na velikonoční mazanec

Potřebné ingredience:

350 g hladké mouky
 150 ml mléka
 85 g rozpuštěného vlažného másla
 70 g cukru krupice
 30 g rozinek
 45 g plátkovaných mandlí
 20 g čerstvého droždí (nebo
 7 g sušeného instantního)
 3 žloutky
 1 vanilkový cukr
 1 lžička citronové kůry
 vejce na potřetí
 sůl

Postup přípravy:

Do mísy robota dáme mouku, cukr, vanilkový cukr a špetku soli. Promícháme a ve středu vytvoříme důlek. Přidáme asi polovinu mléka a rozdrobené droždí. Rozmícháme a zapracujeme část mouky, aby se vytvořilo řídké těstíčko. Zakryjeme a necháme vzejít kvásek – asi 15 až 20 minut.

Ke kvásku a mouce přidáme zbylé mléko, žloutky, rozpuštěné máslo a citronovou kůru. Poté hněteme v robotu 7 minut. Přidáme rozinky, 30 g plátkovaných mandlí, a ještě chvíli prohněteme. Těsto by mělo být hezky hladké a mělo by se odlepovat od stěny mísy.

Těsto dáme do mísy, zakryjeme fólií a necháme 60 minut kynout. Vykynuté těsto vyklopíme na pracovní desku a stočíme do kulatého bochánku. Dáme na plech vystlaný pečicím papírem, zakryjeme a necháme kynout zhruba 90 minut.

Troubu si mezitím přehřejeme na 160 °C. Jakmile je mazanec vykynutý, potřeme rozšlehaným vejcem a posypeme mandlemi. Dáme do trouby a pozvolna pečeme asi 45 minut. Pokud je mazanec na povrchu hnědý, ale ještě potřebujeme péct dál, zakryjeme ho kouskem alobalu a pečeme dál. Po vytažení necháme chvíli odpočinout a pak už si jen užíváme velikonoční pochoutku nadýchanou jako obláček. Dobrou chuť.

/připravila Dana Lamlová, foto z kavárny Eva Grunová a Alenka Prustoměřská, obrázky Pixabay/

Jidášů

Chci se s vámi podělit o recept, který jsem nedávno objevila. Je z kynutého těsta, potírá se medem a nejspíš ho všichni znáte. Já jsem ho vyzkoušela poprvé a musím říct, že mi moc zachutnalo a doma se po „jidáších“ jenom zaprášilo. Taky jsem hned hledala, jak vlastně vznikl název této dobroty. Jidáše, který zradil Ježíše Krista, představovat nemusím. Dohledala jsem, že jidáše se mají péct ve středu večer před Zeleným čtvrtkem, aby byly ráno hned ke sněžení. Tvar jidášů má symbolizovat provaz, na kterém se Jidáš Iškariotský oběsil. Našla jsem také zajímavost, že kdo na Zelený čtvrtek před

východem slunce sní velikonoční jidáše, ten bude po celý rok chráněn před hadím uštknutím, včelím bodnutím a před lidskou zradou. Dále jsem se dočetla, že spolu s touto dobrotou, která se tedy peče, aby byla hotová a čerstvá na Zelený čtvrtek, se pokračuje na Bílou sobotu, kdy se peče beránek, pak rovnou na neděli mazanec, a na Velikonoční pondělí se chystají *boží milosti*. Takže jediný den, kdy je od pečení volno, je na Velký pátek :-).

Receptů na Jidáše jsem našla spoustu. Já ho dělala takto:

300 ml smetany nebo mléka

80-100 g krupicového cukru

30g droždí

500-600 g hladké mouky

70g másla pokojové teploty

2 žloutky

špetka soli

tekutý med a citronová šťáva na potřeni

Postup:

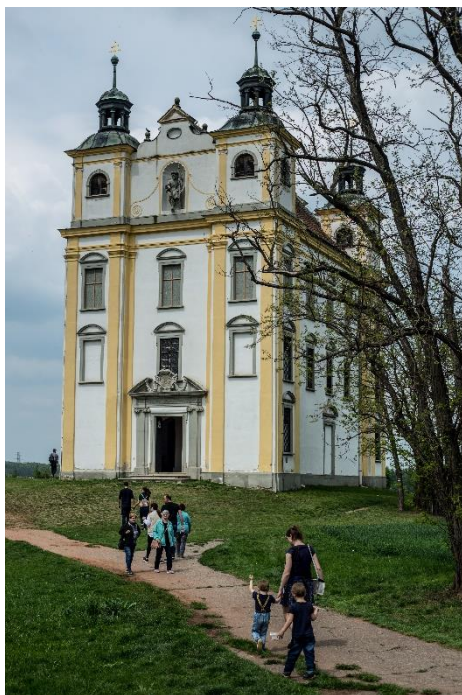
1. z mléka, cukru a droždí nechte vzejít kvásek
2. všechny suroviny smíchejte dohromady ručně, nebo v robotu
3. nechte hodinu kynout
4. rozválejte placku a nožem nakrájejte proužky a z nich umotejte jidáše různých tvarů
4. naskládejte na plech s pečícím papírem a potřete vejcem a nechte ještě 30 minut kynout
5. troubu si předehřejte na 190 stupňů a pečte 10-15 minut.
6. po upečení ještě horké potřete medem smíchaným s citronovou

šťávou (nebo jenom samotným medem). Viděla jsem i verzi „naslano“ posypané různými semínky a posolené. Přeji dobrou chuť.

/text a foto Jitka Kounická/

Floriánská kázání pana děkana

Po poutních kázání z kostela sv. Bartoloměje se pomyslně přesuneme na kopec, abychom si připomněli kázání pana děkana o svatém Floriánovi. Zveřejněna jsou zde kázání, která pronesl pan děkan v den svátku svatého Floriána (4. května) uvedeného roku. Kázání poutních kazatelů o hlavním nedělním svátku v záznamech nemáme. Jen v roce 2021, kdy v kapli bylo pouze omezené množství účastníků a kdy z kovidových důvodů nebyl přizván kazatelský host, kázal pan děkan jak v den svátku, tak také o nedělní pouti. Kázání z roku 2020 není, neboť v tomto roce se pouť ke sv. Floriánovi konat nemohla.

Rok 2019:

Před několika roky jsme s mladými v mé bývalé farnosti Sulkovec sehráli vánoční divadlo s názvem „Vánoce v nebi.“ Je to příběh, ve kterém všichni svatí spekulují, co dají Ježíškovi k narozeninám. Když se každý pochlubí, tak je zjištěno, že se Jezulátko ztratilo. Každý z těch svatých se rázem stane podezřelým, že mohl zavinit ztrátu Jezulátka. A tak svatý Alfons, který v nebi advokáta dělá, jal se všechny vyslýchat. Začal od Ábela. Prošetří všechny svaté podle abecedy, až dojde k písmenu Té. Má vyslechnout Terezičku Ježíškovu, ale marně ji volá, neozývá se. Když v tom do síně vrazí andělíček: „Běže honem všichni, u Terezky hoříí!“ Všichni hrůzou ustrnuli. „Pomoz, Hospodine!“ Ze všech oken silná záře v černou noc se line. „Za mnou!“, velí Floriánek! A hned všichni běží, Terežčin kde domek celý ozářený leží. Sám již první skočil v síňku, přeskakuje schody, v ruce nese na hašení plnou putnu vody. Teď se dveře rozletěly v jednom okamžiku, oči jeho oslnila záře pokojíku. Ale kupodivu – jaká to s ním změna! Putnu z rukou pouští, klesá na kolena. Za ním všichni svatí do prachu se chýlí, oči jejich spatří obraz roztomilý. Vskutku! Na stoličce sedí Terezička, Jezulátko Božské na svém klíně hýčká.

A stejný princip uplatňují lidé dodnes. Když už něco hoří – a to se nemusí jednat jen o hoření plamenem, dovolávají se rychlého zásahu sv. Floriána. O tom by mohl podle legendy vyprávět kníže Antonín Florián z Lichtenštejna a také další občané Krumlova, kteří Krumlov svěřili pod ochranu sv. Floriána po požáru města roku 1690. Svatý Florián přeskakuje schody, aby co nejrychleji mohl zasáhnout, ale také pokleká na kolena, aby vzdal díky a chválu Bohu, který lidi

zapaluje svým darem a schopností pomáhat i v těch krizových situacích.

Svatý Floriáne, oroduj za nás, za naše město a celou farnost.

Rok 2021 – den svátku:

Člověk by si tak řekl, že náš patron, svatý Florián, je tak známý světec – možná nejznámější mezi svatými, protože de facto každý ví, čeho, nebo koho je patronem, takže jsme v pokušení říci, že tohoto svatého netřeba více představovat. Vždyť o něm přece všechno víme. Přesto bych si dovolil dnes dát průchod své drzosti, a přece jen o tomto světcu, kterého na první dobrou poznáme podle džbánu v ruce, jak hasí hořící dům, hrad či kostel, ještě něco doplnit. Floriána si v jeho zobrazeních málokdo s málokým splete. Možná bychom byli na vážkách, zda se jedná o svatého Floriána, když bychom potkali jeho vyobrazení v oděvu vojenského důstojníka s kopím, možná rozpačtější bychom ho identifikovali podle mlýnského kamene, o který se na některých znázorněních opírá. Pojdme se tedy podívat, jestli o nějaké bohatství z Floriánova života nejsme náhodou ochuzeni.

Svatý Florián se narodil v druhé polovině třetího století, to znamená, že tato doba plodná na velké množství mučedníků, oplývá spíše legendami než přesnými historickými podklady. Co však o jednom z i u nás nejuctívanějších mučedníků víme, je, že se narodil ve městě Zeilsemauer na tehdejším území Norika, které patřilo pod správu Říma. Jeho rodiště je nedaleko Vídně a dnes už je součástí Rakouska. Rodiče jej nechali pokřtít a vychovávali v křesťanské víře. Když z chlapce vyrostl mladý muž, stal se významným důstojníkem římské armády a prý i správcem provincie. Jeho sídlo bylo v norickém hlavním městě Lauriacum, což je dnešní Lorch, část města Enns v Rakousku.

Právě na tomto místě, na soutoku Enže s Dunajem, nedaleko dnešního Lince, bylo na počátku čtvrtého století, za Diokleciánova pronásledování, uvězněno čtyřicet křesťanů. Florián mezi nimi nebyl. Nicméně, jako křesťan, je chtěl vysvobodit z vězení a zachránit jim život. Při pokusu o tento zásluhný čin, kdy se pokoušel dostat do žaláře k vězňům, byl chycen a předveden před místodržícího Akvilina, který byl jeho přímým nadřízeným. U následného soudu odmítl slíbit, že bude obětovat bohům, a ani nebyl schopen odpřisáhnout zapření křesťanské víry.

Víme, že musel podstoupit různé mučící praktiky. V legendárních vyprávěních se hovoří o dvojím bičování, kterým se nepodařilo zlomit jeho věrnost ani oslabit jeho lásku. Proto mu pak prý ještě ze zad kleštěmi odtrhávali maso, někde se hovoří o stažení z kůže. Nakonec byl usmrcen tím způsobem, že mu byl k hrdlu uvázán těžký kámen, většinou se uvádí mlýnský, a byl shozen z mostu do řeky Emže, v níž se utopil. Dle legendy voda tělo vynesla na skálu, kde ho hlídal orel, aby ho pohané nemohli zhanobit. Dále se uvádí, že tělo

bylo nalezeno křesťankou Valerií, která se postarala o pohřeb na území svého statku. Ve 13. století byly Floriánovy ostatky znovu nalezeny. Za Karla IV. byla část ostatků přenesena i do Čech a několik kostelů u nás se teď může pochlubit těmito ostatky. Uveďme si třeba katedrály v Praze a Olomouci, dále Kladno, Havlíčkův Brod či Jaroměř. Po druhé světové válce byly v bývalém lochu v Lorchu provedeny podrobné vykopávky a nalezeny ostatky i dalších 40 mučedníků, za něž Florián obětoval svůj život.

Kult svatého Floriána se rozšířil více mimo církve než v ní. Prvně byl svatý Florián uváděn především jako ochránce před morem a jeho socha byla často kladena na morové sloupy. Chránit před požárem měl především svatý Vavřinec – kterému tady máme zasvěcený rakšický kostel, dokonce původně mu byl zasvěcený i náš farní kostel – a svatá Agáta. Floriánův patronát proti ohni se začal šířit až po 15. století. Pravděpodobně to bylo kvůli vodě, ve které se utopil a kterou se hasí oheň. Pojednání směřující k hasičství je rovněž výkladem pozdních legend, kdy měl například jako mladík svojí modlitbou zachránit hořící dům. K jeho požárnímu kultu se váže pár pěkných říkanek: „Kde pálí ohně žár a vzrůstá hřích a svár, pomocník je nám dán, svatý Florián.“ Tudíž svatý Florián je určen jako přimluvce také proti hříchu. Jiné, takové egoistické pořekadlo, zase ve volném překladu oslavuje Floriána takto: „Svatý Florián, s vědrem vody pán, nám k ochraně dán; ušetři můj dům, zapal jiný kram.“

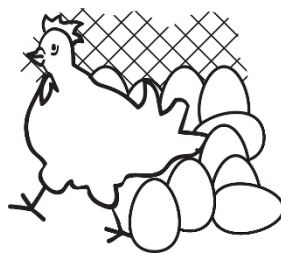
Svatý Florián na nás často kouká z různých domovních výklenků, kašen, městských bran, pečetidel a tak dále. Stal se patronem profesí, které souvisí s ohněm – hasiči, kominíci, mydláři, pekaři, hutníci, kováři a další. Je ochráncem při nebezpečí ohně i vody, proti suchu a neúrodě, při spáleninách a dalších.

Kéž v nás svatý Florián hasí především zlou žádostivost, abychom hořeli pouze ohněm Kristovým, stejně jako on.

Rok 2021 – poutní mše svatá v neděli:

Při úterní mši svaté, kdy svatý Florián slavil svůj svátek, jsme se v této kapli seznámili se životem i některými legendárními prvky, které jsou svázány s ochráncem našeho Krumlova, abychom o tomto světcovi věděli víc, než jen že je to patron hasičů. Také jsme se dozvěděli, že Floriánův patronát nad hasičskými sbory mu byl přiřknut především proto, že byl utopen, to znamená, že přišel do styku s vodou. Možná nás to dosud ani nenapadlo, ale hasiči více než s ohněm pracují s vodou. Když s vodou pracují dobře a trefně, ohni se nedaří. S ohněm pracují třeba kováři, topiči, svářeči a další, hasiči pracují s vodou, aby oheň zničili tam, kde nemá být.

Jistě už jsme někdy slyšeli otázku, co bylo dřív: Jestli slepice, nebo vejce. Já mám pro Vás jednodušší otázku: Co bylo dřív – hasiči, nebo svatý Florián? Nad čistý plamen je jasnější, že to byli hasiči. Florián je světec až z přelomu 3. a 4. století našeho letopočtu. Když pomine oheň, který vznikl třeba od blesku, tak když se lidem podařilo uměle vykřesat oheň, bylo záhy zjištěno, že je nutné mít strážce ohně. Oheň musel být hned od počátku hlídán, aby pomáhal a neškodil. Hasičské sbory existují již 24 století. Už v antice existovali tito strážci ohně. Povinnost hasičů se zrodila v 18. století za Marie Terezie, kdy bylo v případě požáru trestné nepomáhat s hašením.

A k čemu svatý Florián, který pravděpodobně nikdy neviděl hasičskou hadici? Svatý Florián je přímluvcem u Boha a hasičskému řemeslu dává také jakýsi punc. Samozřejmě že hasebné práce a jiné aktivity hasičů lze vykonávat i bez víry v Boha a bez svatého Floriána a jistě i tak toto lze vykonávat dobře a s opravdovým zápallem. Ale přímluva svatého Floriána k tomu dává to dotažení do poctivého konce, do úplného finále.

Přiblížil bych to na příkladu, který jsem zažil v úterý v letovické firmě, kde se mimo jiné vyšívají paramenta – ornáty, štoly a podobně. Ale možná to ještě lépe objasním tady na tom paškálu, který nám ve velikonoční době, kterou ještě stále prožíváme, svítí při každé mši svaté a od kterého se přede mší zapalují ostatní svíce na oltáři.

Takový paškál může vyrobit kdokoli, kdo pracuje s parafinem. Ale když tuto svíci vyrábí sestřičky v klášteře,

tak je paškál možná o něco dražší, ale ty sestřičky se u toho modlí. Modlí se za tu farnost, ve které bude paškál jednou svítit – i když tu farnost třeba ani neznají, protože neví, kdo ten paškál koupí; modlí se za ty děti, které třeba ještě nejsou na světě, ale do roka se narodí a při

křtu jim bude od tohoto paškálu zažehnuta křestní svíce. Vyprošují u té práce šťastnou hodinku smrti pro ty, kterým ten konkrétní paškál bude svítit u rakve – ať to bude, kdo to bude. Jde tedy nejen o dobrou práci, ale jde o to, aby to bylo skropeno, ba dokonce prolito i poctivou modlitbou a svoláváním – vyprošováním Božího požehnání. A proto i přímlyvy nepřeborného množství svatých, dnes obzvláště sv. Floriána. Aby lidé, kteří pracují s ohněm nebo s vodou a jichž je Florián patronem, naplňovali celé motto, které často vidíme nad vraty hasičských zbrojnic a garáží: „Bohu ke cti, lidem ku pomoci.“ Nejen lidem ku pomoci, ale také Bohu ke cti. A o to celé jde. Proto: Svatý Floriáne, oroduj za nás.

Rok 2022:

Jarek Nohavica v jedné ze svých písní zpívá: „Rozkřiklo se dneska ráno v Dolní Lhotě, že po poli chodil divný pán, viděli ho malí kluci dírou v plotě, nad hlavou měl kruh a v ruce džbán. Psi štěkali, koně ržáli, krávy se bály, nad obilím tetelil se vzduch, staré babky ve fěrtochu povídaly, že do Dolní Lhoty přišel Bůh.“

Když se podíváme na obraz zde nad oltářem, tak je tam určitá podobnost. Divný pán, nad hlavou sice nemá kruh, tedy svatozář, ale rovnou anděly, v ruce džbán, či jakýsi kbelík, nebo co, výjev dole nám může připomínat horizontálně položenou klíčovou díрку, nebo onu díru v plotě, skrz kterou lze nahlížet Krumlov.

Do Krumlova přichází svatý Florián, aby nám přinesl Boha.

Když jsme dnes poslouchali čtení, které připadá na tento den, tak jsme mimo jiné slyšeli o jáhnu Filipovi, který přišel do samařského města. A Filip zde dělal mnohé zázraky. A dnešní perikopa ze Skutků apoštolů je zakončena větou: „Celé město se z toho převelice radovalo.“ A my si můžeme položit otázku: „Co dělá celý Krumlov, když do něj vešel takový mocný ochránce jako je svatý Florián? Raduje se? Je to pro něj jen folklór? Říká nám ještě něco postava svatého Floriána, nebo už je to jen přežitek z posledního desetiletí 17. století, kdy po zhoubném požáru města začala na tomto kopci, tehdy

zvaném Špilberk, růst tahleta kaple?

Krumlov jako město se často chlubí, a řekl bych, že až pyšní, tímto místem a touto kaplí. Ale to není to, co nám svatý Florián přináší. Florián nám přináší ochranu, aby žádné zhoubné nebezpečí nespálilo vědomí našich občanů, že i do Krumlova přišel a stále přichází Bůh. A já bych si přál, kdyby jednou, stejně jako je tomu v kronice nazvané Skutky apoštolů, kdyby jednou i v krumlovské kronice mohlo být zaznamenáno, že s postavou svatého Floriána k nám přichází Bůh a že celé město se z toho převelice raduje.

Rok 2023:

Asi úplně každému člověku, a v Krumlově zvlášť, je jasné, že svatý Florián je patronem hasičů. Často je to jediné vědění, které lidé o tomto světcu mají. A tak když dnes slavíme tohoto patrona hasičů, tak si dovolím i já jednu takovou vzpomínku na jeden hasicí přístroj, se kterým jsem se setkal. Na první pohled tento přístroj nevypadal ani jako hasičák. Byla to pěti – možná i více litrová plastová nádoba, snad od destilované vody, či od čeho to. Byla natřená načerveno a uzavřena šroubovacím uzávěrem. K tomuto hasicímu přístroji byl přilepen návod k použití. Nevím teď, jak moc dobře si vzpomenu na všechny kroky k úspěšnému použití, ale zkusím je nějak dát dohromady. První pokyn byl, abychom hasicí přístroj měli na dobře přístupném místě, aby byl vždy připraven k rychlému použití. Druhou instrukcí bylo, abychom přibližně dvě hodiny před vypuknutím požáru přístroj rychle strhli ze zdi, odšroubovali víko a hasicí nádobu naplnili až po hrdlo, případně i o něco více, vodou. Další směrnice nás směřovala k místu požáru: člověk držící hasicí přístroj se měl postavit v bezpečné vzdálenosti od místa předpokládaného vzniku požáru. Podle následujícího direktiva měl tento člověk setrvávat v pozici připravenosti, a jakmile zpozoruje plamen, musí neprodleně odjít

žlutý ventil a nad ohniskem požáru hasit tak dlouho, dokud by plamínek nezmizel tam, odkud vylezl, nebo dokud by náš oděv nebyl ohrožen načichnutím od kouře.

A přesně takhle mi nelikvidujeme různá zákzná ohniska v našich životech. My totiž prosíme svatého Antoníčka, až když něco ztratíme. Vzpomeneme si na svatého Blažeje, až když začneme kuckat. Obrátíme se na svatého Erasma, až když máme křeče v břiše. Budeme se utíkat ke svaté Zdislavě, až když u nás v rodině něco neklape. Například svatého Jiří kontaktujeme, až když se nám objeví kožní vyrážka. Svatého Kryštofa, až když nevíme, jestli volantem točit vlevo, nebo vpravo. Svatého Pantaleona, až když mám pocit, že se mi hlava bolestí rozskočí. Svatého Víta, až když zjistím, že jsem zaspal. A tak dále. A svatého Floriána, až když hoří. A to je jako když kluk – třeba takový, jak tady Áďa – přijde za tátou se střepou maminčina oblíbeného hrnku a prosí: „Táto, zachraň to.“

Ten příklad s uvedeným hasícím přístrojem je pro praktické použití postaven zcela na hlavu a je to docela povedená vtípná karikatura. Nicméně z našeho pohledu přináší i jedno nedocenitelné poučení, a tím je prevence, předcházení nežádoucím situacím. Být vždy připraven na to, co eventuelně může nastat a těmto eventualitám nedovolit vzniknout. Proč třeba svatého Blažeje nepoprosit o ochranu ještě před tím, než se nejen na Vánoce pustím do kapra? Nebo dokonce si v únoru zajít pro svatoblažejské požehnání? Proč svatého Kryštofa nevolat ještě před tím, než se vydáme na cestu? Proč se v rodinné modlitbě třeba i denně neobracet ke svaté Zdislavě, i když se zdá, že naše vztahy jsou naprosto v bezpečí? A proč nežádat o ochranu svatého Floriána, i když si myslíme, že se nám žádný oheň nevymkne kontrole, že se nerozhořel žádný spor, že nevzplála nikterá neřestná

vášeň, nevznítíl se les našich dobrých vztahů a úspěchů, nepřepadla nás žízňivá touha po hříchu, a když jsme si celkem jistí, že náš majetek je proti živlům poměrně dobře zajištěn, případně i pojištěn?

Když budeme na svatého Floriána halekat, až něco našeho polykají plameny, nelze už zabránit vši škodě, už zkrátka hoří. Ale my můžeme živlům bránit už preventivně. Do Boží nádoby, kterou svatý Florián zajisté byl a je, dolívat hasebné přípravky svou modlitbou a prosbou za orodování. Teprve pak se můžeme s důvěrou utíkat ke svatému Floriánovi, i kdyby už někde něco hořet začalo. S těmi svatými je to vlastně tak trochu jako s proudovým chráničem v elektrickém rozvaděči. Je-li dostatečně silný a je-li na něj všechno dobře napojeno, vypne přívod proudu ještě dřív, než se nám třeba při přepětí spálí přístroje. Vzpomeňme si na loňskou bohoslužbu tady v kapli 4. května. Nejenže během krátkého času napršelo rekordní množství vody, ale do kaple hned na začátku bohoslužby uhodil blesk. A kdo jako první vypadl? No my ne, my jsme tady pokračovali v romantické atmosféře při svíčkách. Ale vypadl hlavní jistič, čímž splnil svůj účel preventivní ochrany.

Když naši předkové zasvětili Krumlov svatému Floriánovi, bylo už po ohni, bylo už pozdě. Škoda, že je to nenapadlo dřív, možná vůbec nemuselo hořet. Nicméně to zasvěcení není pozdě pro nás jako prevence před opakováním se tehdejší zkázy. Tak na to nezapomínejme a mějme na paměti, že svatý Florián je tu pro nás dnes a denně, aby se nám na jeho přímluvu dařilo zabránit rozhoření ohňů, které by nás, naše vztahy či náš majetek pohltily. Svatý Floriáne, oroduj za nás.

/foto Ladislav Bušek a o. Pavel Vybihal, obrázky z internetu/

Pan Josef Brauner

Narodit se a prožít víc jak 91 let tak, že po mém odchodu zůstane prázdkno a každý, s úsměvem vybaví Komu z nás se to v podání pana Josefa tak jednoduše.

Když nám – farnost, město a kde všude bude odešel, uzavřel se rozhodně nebyl snadná doba, do níž Ale on ji ustál se tí Přestože byl chodící nestěžoval, na neměl čas. Vždyť stihnout, a to pokročilém věku.

O Krumlově, potažmo památkách toho než on. Jeho doména nic mu nebylo jedno

nenahraditelné kdo mě znal, si nejednu vzpomínku. podaří? A přece to Braunera vypadalo

a tím myslím dosadte si každý, chybět – loni v srpnu život, který snadný. Nebyla to se 9. 3. 1932 narodil. jako málokdo. kronikou, nikdy si stížnosti a nářky toho musel tolik i v opravdu hodně

Moravském o jeho církevních nikdo nevěděl víc byl aktivní zájem – ky vždycky příkladem, nikdy

nechyběl tam, kde bylo potřeba něco udělat. Nebál se říct svůj názor, ačkoli to mohlo mít nepříjemné následky. Dovedl promluvit s každým, měl smysl pro humor a krásně zpíval – ale ne sóla, to nebyla jeho parketa.

A to je asi hlavní charakteristika pana Braunera. Rozhodně nebyl sólista, nemyslel na sebe. Nemuseli jste být rodina ani blízký známý, abyste si mohli přijít pro radu a pomoc. Je snad tohle ten recept na v pravém smyslu toho slova dobrý a naplněný život? On o tom takhle nepřemýšlel, „pouze“ dělal, co bylo potřeba, jak sám mnohdy skromně říkal.

Čím jsem starší, tím důležitější mi připadá, abychom nezapomněli na vděk. Třeba za to, že nám do života byli posláni úžasní lidé, od kterých, pokud chceme, můžeme tolik získat. Takoví, jakým byl i pan Josef Brauner.

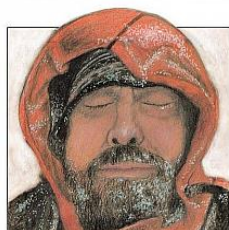

/text Lucie Krausová, foto Marie Kašpárková a Tereza Šrůtková/

Přečetla jsem a doporučuji

Ráda bych Vám doporučila knihu – **KNIHU O TICHU** – o které sám autor, **Josef Formánek**, říká, že je jeho nejosobnější. Píše v ní o svých láskách, vzletech, pádech i radostech. Jsou v ní příběhy z celého světa o zvláštních náhodách, které se stávají, o věcech mezi nebem a zemí, o tichu a vnitřním tajemství, jak se píše na obálce knihy. A taky bych dodala, že je o autorově hledání Boha a setkání s ním:

JOSEF FORMÁNEK

**KNIHA
O TICHU**

Už nebudu nic vymýšlet a nechám život pouze dít. Budu jako lovec tygrů Rizal – milý ke všem, co potkám. A budu naslouchat druhým, jak mi osudnou noc řekl Bůh: „už mě nikdy neuvidíš. ale dobře naslouchej ostatním lidem, někdy mluvím jejich ústy.“

Konečně se můžu bez vnitřních otázek a pochyb těšit z ticha, které mě občas navštěvuje. A budu u toho pečovat o svůj soukromý vesmír – s největší laskavostí, čistotou a pokorou. Asi to nebude vždy jednoduché, člověk potká i bezohledné lidi, stejné, jakým jsem kdysi byl občas já sám. Ale to dám ... jako zatím všechno ve svém životě. Umínil jsem si, abych na to už nikdy nezapomněl, že si pokaždé, když se probudím a též když vyjdu ven, zopakuji podle prstů na své pravé ruce pět slov: pokora, laskavost, čistota, klid a mír. Jak se změní můj život, když tak budu žít den co den? Co se bude dít?

Pokud Vám něco říká jméno autora, tak jen připomenu, že je český prozaik, reportér, zakladatel cestovatelského magazínu Koktejl.

„Už taky asi vím, že všechno dobré a zlé, co člověk udělá, se mu vrátí. Že nic nemá smysl uspěchat. Že některé věci k vám přijdou samy, a některé ne. Člověk je sám sobě nejlepším rádcem a než na jiné, by se měl spolehnout na svou intuici. A že když často myslí na své sny a věří jim, má šanci se jich dotknout. Že by neměl tolik myslet na minulost a budoucnost, což nás okrádá o přítomnost, která jednou určí, co s námi bude, a kdy teprve poznáme, co z toho, co jsme zažili, bylo důležité“

Mnozí z Vás možná znají knihu „Úsměvy smutných mužů, zápisky z léčebny“, která se stala předlohou pro stejnojmenný film.

Kniha o tichu není nikterak náročná, čte se sama a mnohé pasáže Vás opravdu pohladí po duši, mnohdy ukáže bolavá místa v nás a dá nám ponaučení. V knize najdeme dechberoucí příběhy, ale i příběhy drsné, psané jadrným jazykem, ale především spoustu myšlenek o nalézání vlastní laskavosti a míru v sobě, k blízkým, přírodě a Bohu. Je to knížka, která Vás donutí ohnout rožek stránky, abyste se mohli kdykoliv později vrátit k některým myšlenkám.

Musím však upozornit, že to není kniha, kterou bych zjednodušeně nazvala křesťanskou literaturou. Tak se nelekněte všech těch jinověrců, ateistů, šamanů, lovce tygrů a dalších lidí, které autor potkává na svých cestách po světě.

Tato kniha může být cesta k tichu, cesta k Bohu, ale také jen příjemné zastavení v dnešním světě. Tak Vám přeji pěkné počtení.

/text Lenka Palátová, obrázky z internetu/

Přečetli jsme ...

Aktuality z římskokatolické farnosti

Tak jsem si vám vzpomněl na Zajíce v pytli. Ne že bychom něco takového kupovali, ale vzpomněl jsem si konkrétně na Reportáž z maškarního plesu národního podniku Špuntana, kde se reportér Miloslav Šimek ptá studenta z Ceylonu Suria Maria Martinéze Juaréze Ferdinanda, kolik je mu let. A student v podání Jiřího Krampola odpovídá, že mu je 27, ale mohlo mu býti 28. „Ale byl jsem rok nemocen, poněvadž kousla mě moucha tse-tse.“ A jak všichni víme z přírodopisu (starší generace z přírodopytu) či biologie, moucha tse-tse přenáší prvoka s názvem trypanozoma spavičná a způsobuje tak spavou nemoc.

I v Petrovicích se můžeme cítit, jako by nám bylo o rok méně. 15. září 2022 se totiž na věžních hodinách zastavil čas. Nebylo to tím, že by pan děkan nebo pan kostelník usnuli na vavřínech, ale to tehdy začala velká rekonstrukce elektroinstalace a celého interiéru kostela. Ovšem kvůli chybě v novém elektrickém tažení mohl být zprovozněn pouze jeden zvon (před letošními Velikonocemi). S firmou, která se specializuje na zvony a věžní hodiny, se podařilo vymyslet, jak pomocí matičních hodin a dálkového spínání zprovoznit i další dva zvony a roztikat hodinový stroj, aniž bychom kvůli nedostatku drátů museli sekát do vymalovaných zdí nebo od hlavního jističe vést další kabeláž v zemi kolem kostela. Bylo domluveno i nahrazení starých a poruchových motorů zvonů za motory nové. V květnu 2023 mělo na věži všechno šlapat jako švýcarské hodinky. Jenže nejspíš v duchu

„slibem nezarmoutíš“ dodavatelská firma posouvala termín dál a dál a dál. A ještě dál. „Příští týden už to na beton uděláme.“ Ale beton buď dostatečně neztvrdl, nebo to byl chyták, protože k pohonu zvonů a hodin není betonu třeba. „Moc se omlouváme, teď to nestihneme, ale příští týden už na sto procent přijedeme.“ Možná chybělo jedno jediné procento, nevím, možná na sto procent přijeli, ale jinam. S firmou mám z dřívějšíka dobré zkušenosti, co se týče odbornosti, práce i ceny, ale termíny jsou její velkou slabinou. Ostatně jako u mnohých firem. Trošku jsem počítal se zpožděním, ale tolik?! Když se blížily hody (16. září 2023), tak už jsem se drobet nasrdil (naštval s láskou – pozn. překladatele) a dal jsem podmínku, že do roka a do dne (od stopnutí času na naší věži) budou hodiny ukazovat správný čas a zvony zvonit. No a do roka a týdne, resp. po roce a týdnů přesně, vše bylo podle přání. Zvony dostaly nové hnací mechanismy (u středně velkého zvonu bylo navíc odstraněno velké převodové kolo, které svým vychýlením z osy drhlo o nosnou zvonovou konstrukci, proto sem musel být instalován lineární motor, na rozdíl od dalších dvou zvonů, které jsou poháněny motory rotačními) a ovládání. Nosníky velkého zvonu budou ještě potřebovat zásah tesaře, aby došlo k zajištění stability stěžejních trámů držících zvon ve své kolébce. Co se týká hodin, starý hodinový stroj zůstal zcela vyřazen z provozu a byl nahrazen středovou hodinovou převodovkou. Z té vycházejí původní tyče spojené kardany do ručiček jednotlivých ciferníků. Co ještě není hotové, je odbíjení času. Mám ovšem slíbeno, že do letošních Vánoc – podtrhuji „do letošních“, bude i toto zprovozněno a hodiny budou (kromě doby nočního klidu) odbíjet čas. Takže i sluchem budeme moci vnímat vzácnost času, který ustavičně ubíhá, i když my v Petrovicích se stále můžeme cítit o rok a týden mladší. Cena za odbíjení (které u nás nefunguje už mnohé roky) je dle vypracované

nabídky necelých 20 tisíc korun, zatímco obnova provozu tří našich hudebních nástrojů o jednom tónu a rozpořívování ukazatele času „ulevilo“ farní kase o 184.646 Kč (do této částky není zahrnutý materiál a přípravné práce, které proběhly v dubnu). Ještěže štedří farníci do této pokladny neustále dolévají. Mám radost, ačkoli někteří měli času stále dost, že se tento téměř husarský kousek podařil. Zvony zvoní a hodiny hodinují a my opět mládneme k věčnosti.

A protože hodiny na věži ukazují také čas blížící se bohoslužby, na kterou zvony svým zpěvem zvoní, přijímejte pozvání jak na bohoslužby v obvyklých časových meznících, tak třeba také na bohoslužby mimořádné, které budou v dušičkovém období (jako příprava na tzv. dušičkovou dobu na nás čeká příležitost účastnit se večerních adorací, přímo na svátek zemřelých je naplánován ihned po mši svaté světelný průvod na hřbitov, obvyklá dušičková pobožnost pak odpoledne následující neděle) a samozřejmě v čase vánočním.

Už od dob našich prapraparodičů se říká, že hodiny na věži připomínají, jak nám všem spravedlivě ubíhá čas pozemského života, a zvony že nabádají k zastavení se, k denní pravidelné modlitbě, případně k účasti na bohoslužbě v kostele. Dosud jsem nepochopil, na jakém principu tento systém pracuje, ale neustále dělám zkušenost, že modlitba rozmnožuje čas. Zkrátka když si najdu čas na modlitbu, pak stihnu vše podstatné, co jsem měl v plánu, a ještě mi velký kousek času zbyde. A tak na závěr takové malé pobídnutí: Svůj svěřený čas posvěcujeme. Hlavně čas nehoňme, protože nejhorší je, když čas utíká.

Pokojný podzimní čas všem přeje P. Pavel Vybíhal.

/Zpravodaj obce Petrovice, č. 3/2023, s. 27/

Aktuality z římskokatolické farnosti

Číslo tři na konci letopočtu se již sesypalo do propadliště dějin a na jeho místo přistála čtverka. Čtverka je větší, silnější a mocnější, má větší numerickou hodnotu. V roce 2023 jsme prožili mnoho krásných a silných zážitků, byly tam však i skutečnosti, které se nám zařadily do černých vzpomínek a nejraději bychom je smazali. Ale člověk s Boží pomocí dokáže ze zla vykresat dobro, které se ono zlo snažilo pohltnout jako vlk Červenou Karkulku. Mnozí se oprávněně ptají, co přinese rok 2024. A když se ptají, tak většinu tázajících opanují mráčky strachu. Přemýšlel jsem, na jakém známém příběhu z Bible, který mohou znát i ti, kteří do kostela nechodí a Bibli nikdy nedrželi v ruce, to lépe nastínit. A napadlo mě starozákonní vyprávění o souboji Davida a Goliáše. Kdo tento příběh nezná z Bible, zná jej z písničky geniální trojice Ježek-Voskovec-Werich. Když čteme nějaký text – a o biblickém textu to platí zvlášť – můžeme ho číst očima. Tímto způsobem četby získáváme nějaké informace. Pokud se text naučíme číst i srdcem, pak nás nejen informuje, ale především formuje. A pokud ještě známe prostředí doby a místa, reálie, ve kterých četba vznikala, pak nám příběh může dát mnohem víc, než na první pohled a první čtení pochytíme. Zvu Vás teď tedy ponořit se do 17. kapitoly biblické První knihy Samuelovy, kde čteme o výše zmíněné události, kterou někdo považuje za krásný a poučný příběh, další za popis historické bitvy, jiný za pohádku. A najdou se i tací, kteří v tom nevidí nic jiného než blbost. No, v každém případě se jedná o Boží slovo. Co nám tedy ta tři tisíce let stará událost, kterou autor předal dalším generacím právě tímto pohledem, chce říci?

První nápadná skutečnost je, že David a Goliáš jsou každý jiný. U Goliáše nám text uvádí jen jeho jakousi funkci a soupis jeho veškeré

vojenské výbavy. Je to soubojový zápasník. Je to obluda, která se nehodí k ničemu jinému než k zastrašování a válce. Jeho jméno znamená *Zajetí*. Takovýmto osudem Izraelcům, které David v boji zastupuje, hrozí. O Davidovi se z vojenského hlediska dozvídáme jen to, že byl příliš mlád. U odvodů by neprošel, dostal by modrou knížku. Zkrátka „neschopen“. Tato nesouměřitelnost dává v příběhu vykvétat jakémusi napětí. Ale čtenář má rozpoznat, že problém v posledku nespočívá v úrovni výzbroje a ve velikosti armády, ale v základním postoji člověka k životu a k Bohu.

Goliášova metoda je jakási psychologická válka: kletby, zlořečení skrze bohy. Má soupeře zbavit odvahy. Davidova důvěra v Boha není ozvěnou, která se z lesa ozývá. David nezlořečí, neproklíná. Svojí důvěrou vnáší nový pohled do celé situace a v příběhu nejde o to, že Goliáš je silnější, ale o to, že uráží Hospodina. I v tomto příběhu jde zejména o rovinu slova, víry a naděje, kletby a požehnání, nikoli jen o utkání dvou bojovníků, z nichž jeden je statečný a sympatický, druhý vulgární a hrozivý tluchuba.

Když se podíváme na Davidovu výbavu, tak on má holé ruce. Ani rytířská zbroj mu konfekčně nepadla. Má jen pastýřskou mošnu, kterou použije jako torbu pro náboje. Co je těmi náboji? V potoku si David najde pět nejhladších oblázků (kdo jsme jako malí házeli tzv. žabky na hladině vody, tak víme, jakou důležitost hrála kvalita materiálu – čím byl oblázek opracovanější, tím se zvyšovala pravděpodobnost četnosti skoků vedoucích k vítězství). David si nebere šutry z cesty, ty největší, nejhranatější a nejšpicatější, o které se klopýtá a jimiž se dá házet, demolovat a zraňovat hlava-nehlava. V křesťanském – tedy v biblickém novozákonním pojetí – se sice

jedná o takové kameny, ale omyté a opracované vodou křtu. Pět oblázků nám pak může připomínat pět ran Kristových, může nám připomenout třeba pěti Kristových zbraní: síla víry, milost, posvěcení, požehnání, ušlechtilost a další. Tyto oblázky natažené do praku víry a vymrštěné nezlomnou nadějí mohou způsobit nevídanou rychlost s přesným zásahem.

A to už jsme se dostali k druhé části Davidovy zbraně. Mladý pasáček má k dispozici ještě fičifajdu, tedy prak. Ten byl v tehdejší době velmi účinnou zbraní. Skládal se z kusu kůže, upevněné z obou stran provazy, do koženého pouzdra se vkládal kámen o průměru až 7 cm, pak se prak roztočil nad hlavou a jeden z provazů se pustil, takže kámen prudce vyletěl. Kámen takto vystřelený Davidem rozrazil Goliášovi lebku a omráčil ho. Pak mladíček dokoná dílo vlastní nepřítelovou zbraní. Kdo umíme číst Bibli, tak víme, že když Bible ve Starém zákoně popisuje různé bitvy, války a ubezdušování, nejde nutně ani tak o fyzickou likvidaci člověka jako spíš o zničení zla v srdci člověka. David neskolil všechno a všechny kolem sebe, ale zašlapal do země obra zla. Proto jsme o nedávných Vánocích mohli zpívat „Goliáš oloupen, veselme se, člověk jest vykoupen, radujme se.“

A třetí materiální věc, kterou David měl ve své výbavě: torba. K čemu tu již zmíněnou torbu, ve které měl David celý svůj vojenský arsenál, můžeme přirovnat my? Hádá správně, kdo říká, že je to srdce, duchovní nitro člověka. Je pravda, že nejen v politické době druhé poloviny minulého století, ale i dnes se lidé takzvaně nevěřící často smějí těm věřícím, že neustále nosí tu svoji zastaralou a dávno překonanou výbavu, jakou je modlitba nebo chození do kostela. Ale pokud je tato stará a osvědčená výbava správně použita, pokud s ní

sřelec umí dobře zacházet, pokud má dost trpělivosti (s ohledem na časové možnosti) při míření, pak i tento dávno nemoderní způsob dokáže víc než všemožná počítači řízená zařízení, navíc ještě závislá ne elektrické síti nebo bateriích.

Dobro v srdci člověka se může stát jakousi nonverbální modlitbou, což, myslím si, mnozí petrovičtí občané loni dosvědčili. Mohu psát o štědrosti při tříkrálové sbírce, mohu referovat o brigádnických i finančních pomocích při dokončování velké opravy kostelního interiéru, mohu se plamenně rozvykládat o stmelení se při pomoci po požáru v domě rodiny Závaškových, nemohu nevzpomenout děti, které s podporou rodičů a pod vedením paní učitelky Molíkové připravily vánoční koncert, na kterém kostel zase jednou praskal ve švech pod náparem posluchačů a tichých orantů. Když bych narazil na globálnější měřítko, zmíním třeba předvánoční události na pražské filozofické fakultě.

Jaký bude rok se čtverkou na konci? Bitva Davida a Goliáše měla být predehrou k následné válce, ke které už potom ale nedošlo, poněvadž silák, na kterého všichni nepřátelé vsadili, byl mrtev. „Neohrožené“ zlo bylo skolené „primitivním“ dobrem. Jistota Davidovy víry ale neznamená, že se člověk pouští do zápasů předem vyhraných. David nikde neměl prorokováno, že přežije. Ale pro nás to má význam, že neúspěch v boji s nepřitelem goliášovských rozměrů nevěstí, že takový boj bude zbytečný a bezcenný. Ani že Hospodin od nás odstoupil. Ale že s vírou v Boha docházíme odvahy. A tak nám všem přeji, abychom i tento rok, který nám v jakémkoli svém dnu a v jakékoli své hodině může připravit něco nečekáného, prožívali s odvahou a s bázní (tedy s respektem), ale beze strachu. Na závěr si ještě trochu přihřeji svoji polívčičku: Na téma obav a strachu z událostí

nového roku jsem kázal poslední loňský den a první letošní den. Bude-li kdo chtít, může si v záložce „kázání“ na stránkách našich farností (<http://www.farnost-mkrumlov.cz/kazani>) najít promluvu s názvem „31. prosince 2023“ a „Panny Marie, Matky Boží 2024“ a ve chvíli ztišení se k pěknému prožití roku 2024 nechat povzbudit.

P. Pavel Vybíhal

/Zpravodaj obce Petrovice, č. 4/2023, s. 35/

Křížová cesta přes WhatsApp

Netradiční křížovou cestu se 40 zastaveními pro každý postní den připravil moravskokrumlovský děkan P. Pavel Vybíhal.

„Nechal jsem se inspirovat vyhlášením Roku modlitby papežem Františkem, který má být přípravou na Jubilejní rok 2025 a také Pastýřským listem biskupů. Vyzvali nás v něm k plodnému prožití postní doby,“ vysvětluje P. Vybíhal.

Putování čtyřiceti postními dny vede přes známá místa na území farností v jeho duchovní správě. Všem, kdo se přihlásili, rozesílá kněz každý postní den vždy mezi osmou a devátou hodinou ranní na WhatsApp název autobusové či vlakové zastávky, na kterou se může každý účastník v myšlenkách nebo i osobně přemístit. Součástí jsou souřadnice evangelijní perikopy toho dne a veršované minikázání vycházející z evangelia i z konkrétního místa na zastávce v některé z farností. „Kázání nejsou úplně oddechové verše, proto je zapotřebí si k modlitbě vyhradit minimálně pět až deset minut v klidu

a tichu,“ upozorňuje kněz. Do netradiční modlitby křížové cesty se může každý ponořit o samotě anebo při večerní rodinné modlitbě, kdy je poté prostor ke společnému sdílení nad slovy Písma. Jak říká P. Vybíhal, cílem je, aby si všichni dokázali do konkrétních míst a aktuálního dění vložit živé evangelium – vlastní Jeruzalém.

Zprávy účastníkům přichází v uvedeném časovém rozmezí od pondělí do soboty, protože se neděle nezapočítávají do postních dnů. „Navíc všichni dostaneme podnět k prožívání neděle při mši svaté a v povzbuzení na týden. Pokud na některý všední den připadne liturgický svátek nebo slavnost, jako je například svátek svatého Josefa, v kostele uslyšíme jiné perikopy než z cyklu postních dnů, ale v naší křížové cestě zůstaneme u postních čtení. Na konci postní doby tak bude mít kompletní celek, který pak bude možné aplikovat i v příštích letech,“ plánuje P. Vybíhal.

Společně věřící každoročně putují o Květné neděli na Křížák nad Moravským Krumlovem. Snímek Jitka Sobolová

Lenka Fojtíková

/Katolický týdeník č. 10, Diecézní zpravodajství, s. 1/

Opravy kostela v Petrovicích

O opravách kostela v Petrovicích bylo poměrně zevrubně informováno v minulém vydání KoMPasu. Na zprovoznění odbíjení hodin a seřízení severního ciferníku se (dle předpokladu a zkušenostmi se zvonáři) do loňských Vánoc nedostalo, dokonce ani druhý slib (první polovina ledna 2024) nebyl naplněn a doba „hned jak to půjde“ není příliš konkrétní. Ale „díky“ zdržení vydání KoMPasu už nyní víme, že zatím poslední domluvený termín opravy je 12. března tohoto roku. V letošním roce plánujeme také zavedení vody do sakristie. Projekt je již hotový a čekáme na vyřízení dalších potřebných dokumentů a povolení na úřadě. Začalo se také hovořit o nové opravě varhan, případně pořízení varhan nových. Oprava v roce 2022 byla svým rozsahem oproti účtované ceně téměř sponzorská, nicméně nespokojenost varhaníků s poruchovostí a se ztíženou hrou roste. Rovněž se stále hlasitěji ozývají hlasy po rekonstrukci fary (respektive té ruiny poblíž kostela). Projekt na opravu je zpracovaný již z roku 2019, jenže ne všichni s ním souhlasí, navíc jsme jako prioritu našich investic odhlasovali opravu kostela. Uvidíme, jaký posun přinese letošní rok.

Oprava zvonů v Kadově a v Krumlově

V kadovském kostele po několika zásazích zvonaře, který kdysi zvonění s elektromagnetickou pumpou v Kadově zprovožňoval, docházelo i přesto k neustálým výpadkům zvonění, proto jsme s ekonomickou radou odsouhlasili větší opravu zvonového zařízení, které je již od podzimu definitivně mimo provoz. Ta měla být hotová před Vánoci spolu s petrovickým odbíjením, nicméně odbornost firmy nezaručuje dodržení termínů. Snad se podaří „ještě letos“ zvon znovu rozeznít.

Se zvonaři je domluveno také seřízení menšího zvonu v krumlovském farním kostele (aby pan děkan nemusel 1x-2x týdně vybíhat na věž, šplhat po žebříku a nahazovat řetěz na zrezivělých úponech) a instalace bezdrátového spínání zvonů (jako je po opravě v Petrovicích), a to především kvůli spouštění zvonění během cesty na hřbitov v rámci pohřebních obřadů, případně ovládání zvonění z fary při mimořádně nařízených zvonění.

Další plánované údržby a opravy

V roce 2024 nebudeme v Krumlově začínat od podlahy, ale od střech. V tomto popisu lze navázat na příspěvek v KoMPase č. 6, str. 54 – 55. Již je hotový projekt na opravu střechy hospodářských budov a jsou získána všechna potřebná vyjádření a povolení a pan děkan je nešťastně smířen se zásahem vyšší moci (tedy památkářů). Kromě odstranění následků kolapsu střechy v plném rozsahu na malé budově a zříceného štítu na velké budově (vlivem kombinace špatného technického stavu a silného větru), bude třeba zhotovit nové zastřešení

velké hospodářské budovy, neboť střecha dlouhodobě vykazuje špatný technický stav a tesařské spoje vaznicové krovové soustavy jsou porušené a vlivem větru vychýlené, prvky krovu jsou napadené a některé jsou již ve značně pokročilém stavu degradace dřevní hmoty. Je nám vřele doporučeno vyměnit i krytinu. Podle projektové dokumentace (ta byla vypracována za poplatek 14.300 Kč) vyjde dle předběžných odhadů celá oprava na 750.000 Kč. Již byla oslovena krumlovská firma OSP, která disponuje řemeslníky oplývajícími odborností k požadovaným pracím (zedníci, klempíři, tesaři, pokrývači ...) a nebude tak nutné řídit koordinaci prací u více firem.

Další střechou volající po opravě je střecha na kostele sv. Bartoloměje. Ta sice byla opravovaná etapizovaně v letech 2011 – 2014, nicméně každoročně po silnějším proudění větru dochází k nadzvednutí hřebenáčů a hrozbě jejich pádu na přilehlé náměstí a okolí kostela a budovy městského úřadu. Pokusy o reklamaci špatně zhotovené práce ztroskotávají na tahanicích mezi zhotovitelkou firmou a památkáři (obě strany si přehazují odpovědnost), takže nakonec to odskáče vlastník objektu, tedy farnost. Krom nebezpečí hrozby pádu střešních tašek není možné, aby soukromý pokrývač, který se nad námi vždy „smiluje“, každoročně po někom opravoval práci. V loňském roce byla oslovena brněnská pokrývačská firma, která vypracovala položkový rozpočet na opravu. V její nabídce bude oprava stát 344.558 Kč. Ještě je v plánu oslovit další firmy a vybrat zhotovitele opravy, rovněž zkusit požádat o dotaci.

Poslední střechou kandidující na opravu je, jak již rovněž bylo zmíněno v minulém čísle, střecha věže farního kostela. V létě 2023 byl na zhodnocení stavu přizván odborník, který vyhodnotil stav a nepotvrdil obavy hasičů, kteří střechu z horolezeckých lan

provizorně opravovali po poryvech větru. Nebude se tedy muset vyměnit celý plášť, ale bude třeba ho jen lokálně vyspravit a provést nátěr. V jednom místě bude třeba tesařsky vyspravit vnitřní držení. Za posouzení stavu farnost zaplatila 7.260 Kč, cenová nabídka na vysprávkou plechové části a nátěr je 187.948 Kč. Ekonomická rada farnosti na svém zasedání dne 17. 10. 2023 zvolila jako prioritní opravu střechy na hospodářské budově a na kostele svatého Bartoloměje, oprava střechy věže až dle finančních a dalších možností.

V roce 2019 bylo naplánováno zhotovení dálkového ovládání dveří na faře tak, aby se účastníci bohoslužeb v tzv. případě nutnosti dostali na WC na faře. Firma realizaci odkládala nejprve z časových, později z covidových důvodů, až od zhotovení mlčky ustoupila. Koncem minulého roku byla oslovena další firma, na její vyjádření se však také stále čeká. Na farní radě jsme také zvažovali možnosti pro vytvoření bezbariérového přístupu do farního kostela.

Již od léta 2018 je v jednání odlehčení lípy před farou, jejíž mohutné větve narušují stabilní vyvážení stromu a ohrožují střechu farní budovy. Zatím všechny přísliby prořízky strávil zub času.

V letošních jarních měsících by měla proběhnout oprava hradební zdi na severní straně farní zahrady, která je i po opravě v roce 2019 opětně postižená „inkontinencí“ kameniva.

Organizace ministrantských aktivit v diecézi

V naší diecézi se nyní rozšiřuje péče o ministranty i na děkanátní a diecézní úroveň. Do funkce moderátora ministrantských

aktivit v diecézi byl jmenován pan František Kroutil z Telnice. Ten spolupracuje s vedením diecéze na jedné straně a s děkany a děkanátními koordinátory ministrantů na straně druhé. Pro funkci děkanátního koordinátora pan děkan oslovil Jana Soukupa z Tavíkovice, a ten úlohu přijal. Koordinátor ministrantů spolupracuje s diecézním moderátorem ministrantů na jedné straně a ve svém děkanství s děkanem, s kaplanem pro mládež a vedoucími ministrantů jednotlivých farností na straně druhé. Vedoucí ministrantů v jednotlivých farnostech pak fungují jako spojka mezi ministrantským koordinátorem, místním farářem a jednotlivými ministranty. Vedoucím ministrantů pro naše farnosti (M. Krumlov, Petrovice a Kadov) byl panem děkanem jmenován Jan Janíček ml.

A když už jsme u těch ministrantů, uveďme, že v roce 2023 se mezi ministranty v Krumlově zařadil Adam Kölbl, v Petrovicích pak Petr Pavlů a Radek Závíška. A od 1. neděle postní 2024 má i Kadov nového ministranta, a tím je Martin Luskač.

Předání služby květinářky v Petrovicích

Před koncem minulého roku po drahných letech ze zdravotních důvodů ukončila svoji starost o květinovou výzdobu v petrovickém kostele paní Marie Závíšková. Pan děkan jí poděkoval a drobné hmotné poděkování jménem farníků předal při mši svaté na Boží hod vánoční a při následné osobní návštěvě. Paní Závíšková oslovila i své nástupkyně, které službu výzdoby kostela přijaly. O květinovou výzdobu kostela se nyní v Petrovicích starají paní Libuše Bognerová a Marie Hladíková.

Otevření kaple sv. Floriána a klášterního kostela

Na zasedání krumlovské pastorační rady byly zvažovány možnosti rozšíření otevíracích hodin kaple sv. Floriána a otevření klášterního kostela sv. Bartoloměje, a to nejen za účelem bohoslužeb, ale také k soukromé modlitbě a k náhledu turistů. Pro kapli sv. Floriána z organizačních důvodů bude zachován současný stav (otevřeno v den hlavní pouti od 10 do 17 hodin a o prázdninových nedělích od 14 do 18 hodin), pokud do té doby nedojde k nějakému posunu v této záležitosti. Pro kostel sv. Bartoloměje se nabízí možnost otevřené předsíně, což ovšem vyžaduje vytvořit zabezpečení kostela, které se, vzhledem k památkově chráněnému objektu, musí nejprve projednat s dalšími orgány veřejné moci.

Změny v děkanství

V 6. čísle KoMPasu bylo podrobně představeno naše děkanství. Od té doby však dostalo dvou zásadních změn. K 1. 10. byl přeložen o. Vít Rozkydal, který spravoval farnosti Loděnice u M. Krumlova, Malešovice a Medlov nad Jihlavou. Otec Rozkydal k tomuto datu převzal na svá bedra starost o farnosti Šakvice, Popice u Hustopečí a Strachotín. Na jeho místo z farností Břežany u Znojma, Božice a Litobratřice nastoupil o. Petr Bartoněk.

Farnosti Malešovice a Medlov nad Jihlavou jsou spravovány z děkanství moravskokrumlovského (protože jejich duchovní správce sídlí ve farnosti náležející do našeho děkanství), ale územně patří do vedlejšího, modřického děkanství. To bylo k 1. 11. 2023 přejmenováno podle sídla děkana na děkanství šlapanické.

29. února vypršela pracovní smlouva naší techničce stavebních investic Janě Hrubé, která 4 dny v týdnu pracovala v Krumlově pro naše děkanství, jeden den v týdnu pro děkanství vranovské. Od 1. prosince na naše děkanství dojížděl její nástupce Vladimír Vyskočil a předávali si agendu. Ten má upravenou organizaci práce: tři dny v týdnu bude na našem děkanství a zbývající dva pracovní dny na biskupství v Brně.

Řešení rébusu z KoMPasu č. 6

A za šest let došlo parte, že dokonal Bonaparte.

Řešení úkolu z KoMPasu č. 6

V příspěvku o moravskokrumlovském děkanství jste měli správně přiřadit jména kněží k postavám na fotografii. Pokud jste tak učinili správně, je Váš výsledek shodný s výsledkem na následující fotografii.

Slavení Velikonoc

Velikonoční bohoslužby budou zachovány dle zkušeností z minulých let, jedinou výjimkou bude slavnostní velikonoční vigilie, která nemá začínat před západem slunce. Vzhledem k tomu, že letos jsou Velikonoce ještě v březnu a že čas o hodinu vpřed se bude posouvat právě až o velikonoční noci, slunce nám na Bílou sobotu zapadne krátce před 18:30, proto v Petrovicích bude začínat bohoslužba již v 18:30 a v Krumlově ve 21:00. Prosím také o nabídnutí se pro službu přípravy našich kostelů na Velikonoce a o modlitbu u Božího hrobu, ke které se můžete zapsat na konkrétní čas dle zápisové listiny na obvyklém místě každého kostela.

Uzávěrka KoMPasu č. 8

I když sedmička je „číslo plnosti“, my počítáme s tím, že počet vydaných čísel KoMPasu se ještě nenaplnil a že i přes všechna zpoždění s vydáváním se letos podaří vydat další číslo. Uzávěrka 8. čísla bude 3. listopadu 2024 a snad se podaří neprodłużovat „KoMPasový advent“. Předem děkuji všem, kteří, třeba i inspirováni tímto číslem, zašlou svoje příspěvky na adresu dekan.mk@centrum.cz. Příspěvky lze zasílat průběžně, dokud své zážitky ještě máme nejen v srdci, ale i v hlavě. 😊 Prosím příspěvatele, aby fotografie, obrázky a tabulky (křížovky) nevkládali přímo do textu, ale poslali je v další příloze, čímž mi usnadní práci a minimalizují možnost nežádoucího přeformátování celého souboru. Předem moc děkuji a už teď se těším.

Kalendář naplánovaných akcí

Březen:

3. 3.: v Krumlově a v Petrovicích dopoledne **představení prvokomunikantů**, odpoledne křížová cesta s prvokomunikanty

8. 3.: v Petrovicích **adorační den** a den vzájemných modliteb s AKS

16. 3.: velký **předvelikonoční úklid kostela** Všech svatých

17. 3.: 16:00 **Odpoledne chval**
v kostele Všech sv. v Krumlově

18. 3.: 18:15 III. **setkání rodičů prvokomunikantů** s p. děkanem

22. – 25. 3.: postní **duchovní obnova**

22. 3.: 15:00 **Křížová cesta s Marií**
k Mariánské studánce v Rokytně

24. 3.: 15:00 **Křížová cesta na Křížák**

30. 3.: 21:00 v Krumlově při velikonoční vigílii **křest katechumenů**

Setkání **synodních skupinek** – termín určí
vedoucí těchto skupinek ve farnostech

Duben:

7. 4.: 14:00-18:00 na faře **burza knih** a dalších předmětů

27. 4.: Diecézní **pout' ministrantů** do Rajhradu

Květen:

1. 5.: 16:00 **zahájení májových pobožností** u Mariánské studánky v lese u Rokytne (v případě deštivého počasí nebo bláta v 17:30 v kostele Všech sv.)

3. – 4. 5.: Děkanátní **víkendovka pro ministranty**

4. 5.: 9:00 **mše sv. ke cti sv. Floriána** na Floriánku

5. 5.: 8:45 **poutní mše sv. v Kadově**

5. 5.: 11:00 **hlavní pout' na Floriánku** (hl. celebrant opat Marian Rudolf Kosík, OPraem.)

12. 5.: 14:00-17:00 **Děkanátní odpoledne pro všechny** (evangelizační setkání a pestrý program na náměstí v Krumlově)

18. 5.: Diecézní **setkání mládeže** v Třebíči

25. 5.: **pout' dětí** (odměna za celoroční soutěž, místo poutě je překvapení)

26. 5.: 15:00 **Orelská pout'** na Floriánku

31. 5.: 16:00 **zakončení májových pobožností** u Mariánské studánky v lese u Rokytne (v případě deštivého počasí nebo bláta v 17:30 v kostele Všeoh sv.)

Červen:

2. 6.: slavnost **prvního svatého přijímání** v Petrovicích a v Krumlově (budou vzájemně prohozeny začátky bohoslužeb v Petrovicích a Kadově)

od 5. 6.: možnost **zadávání intencí** na 2. pololetí

7. 6.: **Noc kostelů**

8. 6.: **Děkanská pout'** do Dobré Vody a Nových Hradů (Jižní Čechy)

9. 6.: 11:00 v Krumlově **mše svatá s kardinálem Dominikem Dukou** (v Kadově bude mše sv. v 8:45, v Petrovicích beze změny v 7:30)

9.6.: 15:00 **koncert** písničkáře **Pavla Helana** (pravděpodobně v zámeckém areálu, v rámci otevření RoKytky)

30. 6.: 11:00 **pout'** v **Dobelicích**

30. 6.: 14:00 **požehnání a zahájení prázdninové sezóny** na Floriánku

Program bude postupně doplňován. Změna vyhrazena!

Volby do pastorační rady

Na základě nových diecézních Stanov pro pastorační rady farností a na základě vypršeného mandátu našich stávajících pastoračních rad, proběhly během října 2023 dvoukolové volby ve všech našich farnostech. V prvním kole farníci navrhovali kandidáty. Každý navržený, který byl navržen minimálně na 3 hlasovacích lístečích a se svojí kandidaturou souhlasil, postoupil do 2. kola, ve kterém farníci kroužkováním vybrali budoucí zastupitele. Některé z farníků ještě před volbami jmenoval pan děkan. Novému složení pastorační rady farností začalo běžet pětileté funkční období 1. prosince 2023. Hned první funkční den mělo zasedání členstvo pastorační rady v Krumlově, o dva dny později se k jednání sešel kadovský sbor poradců a v Petrovicích se noví radní usnášeli 7. prosince. Pan děkan radním zopakoval zásadní pravidla vyplývající z diecézních Stanov dle partikulárního zákona 2.8 a po společné modlitbě všichni členové přečetli a podepsali slib členů pastoračních rad farností.

Jmenovanými členy ve farnosti Moravský Krumlov jsou Milan Jelínek a Michaela Mandátová, zvoleni byli Vítězslav Stix (53 hlasů), Milada Braunerová (50 hlasů), Zdeněk Juránek prostř. (49 hlasů), Marie Janíčková st. (43 hlasů), Marie Stixová (40 hlasů) a Dana Lamlová (35 hlasů).

Ve farnosti Petrovice se členem na základě úřadu stal jáhen Jakub Ondráček. Zvolení členové jsou: Jaroslav Pavlů (19 hlasů), Petr Ondráček (15 hlasů) a Vojtěch Knotek (12 hlasů).

Kadovská farnost si za své zástupce vybrala zastupitelky těchto jmen: Miroslava Hercíková, Jitka Kounická a Jana Venutová (všechny obdržely po 9 hlasech). Jmenovanou radní je Jitka Sobolová.

Volby do ekonomických rad farností nás čekají příští rok, neboť této složce farní rady (v M. Krumlově Milan Jelínek, Zdeněk Juránek prostř. a Marie Stixová; v Petrovicích Milan Komárek, Jakub Ondráček a Irena Závašková; v Kadově Miroslav Hercík, Rostislav Venuta prostř. a Anna Venutová) vyprší funkční období k 31. 3. 2025.

Přehled účelových sbírek

Při nedělních bohoslužbách probíhají takzvané mešní sbírky. Ty tvoří nejpodstatnější část finančního příjmu farností na údržbu a provoz kostelů a far, k zajištění bohoslužeb, administrativní agendy farností a mimobohoslužebných akcí pořádaných farností. Každý farář může vyhlásit nějakou mimořádnou sbírku (ať pro vlastní farnost, nebo např. k pomoci nějaké jiné farnosti), tedy účelovou sbírku, ze kteréžto výtěžek musí být použitý na daný účel. V našich farnostech (kromě Kadova) se koná vždy první neděli v měsíci účelová sbírka na zajištění dostatku finančních prostředků pro plánované opravy budov. Protože farníci mají právo vědět, jakými finančními prostředky farnosti přispívají a ne každý toto oznámení slyší v ohláškách, následující tabulka udává výši prvonedělních účelových sbírek na probíhající nebo plánované opravy. Pokud by někdo chtěl srovnávat, pak se nelze dívat pouze na výši vybrané sumy, ale je třeba přepočítat

částku na osobu. V našich farnostech účast na nedělních bohoslužbách poměrně kolísá v závislosti na počasí, zdravotních obtížích, prázdninách a dovolených a především na počtu účastníků přijíždějících z jiných farností. Účast na bohoslužbách v Rakšicích se běžně pohybuje mezi 25 – 40, v Krumlově mezi 120 – 150, v Petrovicích 60 – 70 a v Kadově mezi 15 a 30, pokud započítáváme i děti.

měsíc	Rakšice	M. Krumlov	Petrovice
leden	1 560	8 440	17 240
únor	1 400	13 310	17 550
březen	2 070	11 070	18 490
duben	1 770	13 200	17 530
květen	2 050	15 210	17 960
červen	1 150	14 755	17 810
červenec	1 250	9 185	16 800
srpen	1 390	16 190	16 055
září	1 795	15 150	19 920
říjen	2 670	13 060	13 330
listopad	2 170	11 940	14 785
prosinec	1 630	11 445	18 750
celkem:	20 905	152 955	206 220

Další účelové sbírky jsou sbírky vyhlášené biskupstvím. Tyto sbírky se z farností odesílají na děkanský účet, děkan udělá sumář sbírek za farnosti ve svém děkanství a ten i s financemi odešle na biskupství, kde jsou takto shromážděny sbírky z celé diecéze a zaslány dané organizaci na konkrétní účel. Výši sbírek na tyto účely v minulém roce nám udává následující tabulka. Jestliže se v některých kolonkách objevuje nulová částka, je to proto, že v termínu vyhlášené sbírky v kostele neproběhla bohoslužba.

účelová sbírka na:	datum	Rakšice	M. Krumlov	Petrovice	Kadov
Bibli	22. 1.	1 310	8 040	4 440	2 790
Halěř sv. Petra	19. 2.	1 400	10 210	6 530	3 230
Boží hrob v Jeruzalémě	7. 4.	0	12 950	1 350	0
Pomoc pronásledov. křesťanům	14. 5.	2 150	7 940	6 735	2 670
Charitativní účely	28. 5.	0	6 050	4 660	2 690
Bohoslovce a církevní školství	25. 6.	1 350	9 370	5 270	6 730
Misie	22. 10.	2 250	16 500	5 800	4 000
Katolická média	19. 11.	1 600	8 800	4 500	3 860
celkem:	2023	10 060	79 860	39 285	25 970

Pro rok 2024 jsou biskupstvím, nebo Českou biskupskou konferencí vyhlášeny tyto účelové sbírky (ty mohou být doplněny o aktuálně vyhlášené sbírky, např. na pomoc lidem po přírodním živlu, jako tomu bylo v roce 2021 po tornádu na Jižní Moravě – jen v krumlovské farnosti se tehdy vybralo 55.300 Kč):

20. 1. – sbírka na biblický apoštolát (již proběhla)

25. 2. – sbírka Halěr sv. Petra (již proběhla)

29. 3. – dobrovolná sbírka na Boží hrob v Jeruzalémě

7. 4. – sbírka na charitativní účely

5. 5. – sbírka na pomoc pronásledovaným křesťanům (z důvodu konání poutí v tento den a z důvodu farních účelových sbírek na opravy bude v našich farnostech tato sbírka přesunuta na 12. 5.)

15. 9. – sbírka na bohoslovce a církevní školství

20. 10. – sbírka na misie

17. 11. – sbírka na podporu katolických médií

Asi nejznámější sbírka, a to i mimo kostel, je Tříkrálová sbírka. V tabulce na následující straně se můžeme podívat, jak si vedeme v posledních třech letech. Výčet dle jednotlivých kasiček a srovnávací tabulka za roky 2019-2024 je k nahlédnutí na farních webových stránkách. Uvedené částky jsou finance vybrané v Kč.

OBEC	2022	2023	2024	celkem v obci
Dobelice	10 777	13 050	11 069	34 896
Kadov	8 694	11 947	12 644	33 285
Lesonice	13 480	13 955	12 411	39 846
Moravský Krumlov	87 118	88 877	99 923	275 918
Petrovice	23 545	21 957	25 183	70 685
Rakšice	17 095	24 310	19 939	61 344
Rokytná	3 800	4 010	4 556	12 366
celkem	164 509	178 106	185 725	528 340

farnost M. Krumlov	108 013	117 197	124 418	349 628
farnost Petrovice	47 802	48 962	48 663	145 427
farnost Kadov	8 694	11 947	12 644	33 285
počet kasiček	22	22	25	

Eura ve sbírce v roce 2024: 0,20 Kadov; 5,50 Krumlov; 5,00 Petrovice; celkem 10,70.

A když už jsme u těch financí, dovolím si pro naši informovanost vytvořit ještě jednu tabulku, a to takovou, která by nás zpravila o našich příspěvcích do fondu Puls. Do tohoto fondu

zřízeného na podporu mezd kněží a pastoračních aktivit farností každá farnost přispívá částkou, která se skládá především z poplatku za každého účastníka nedělní bohoslužby staršího 18 let (podle sčítání „lidu kostelního“ v říjnu 2019), kterýžto činí 480 Kč/osoba/rok, a dále z několikaprocentního odvodu zisků z nájmu, např. polí nebo z pronájmu kostela na koncert, a z případného prodeje majetku. Celkovou částku hrazenou farností snižují tzv. donátoři, kteří do tohoto fondu přispívají svými dary. Někteří kněží ve svých farnostech vyhláší mimořádnou sbírku na zaplacení tohoto poplatku (nehezky řečeno je to jakýsi členský příspěvek), ve které by každý „nedonátor“ měl přispět těmi 480 korunami (tato částka se příští rok bude pravděpodobně ještě zvyšovat). V našich farnostech k tomu zatím přistoupeno nebylo a doplatek je hrazen z těch „běžných“ mešních sbírek. Někoho by teď mohlo napadnout, že přestane chodit do kostela, protože to farnost vyjde levněji. Takového člověka žádám, aby od této hříšné myšlenky neprodleně ustoupil, neboť je větší radost vidět v kostele každého věřícího dobré vůle, než odvádět menší „daně“, byť na ně musí ostatní „doplácet“.

A nyní už slíbená tabulka za rok 2023 (denně aktualizovaný stav fondu Puls pro naše farnosti lze sledovat v levém sloupci po otevření našich farních webových stránek):

farnost	počet donátorů	výše příspěvku	dary donátorů	výše doplatku
M. Krumlov (vč. Rakšic)	24	95 680	42 515	53 165
Petrovice	6	36 515	10 500	26 015
Kadov	2	19 057	10 000	9 057

Umění malých kroků

V květnu minulého roku jsem se účastnila poutě donátorů do Rajhradu u Brna. V kostele sv. Petra a Pavla, jenž je součástí areálu tamního benediktinského kláštera, mě zaujal papírek s modlitbou, ležící na každé lavici v kostele. Jedná se o „modlitbu umění malých kroků“, z pera Antoine de Saint – Exupéry, jejíž text se mi moc líbil, a proto bych se chtěla s Vámi o ni podělit.

/Lenka Palátová/

„Neprosím o zázrak, Pane, ale o sílu pro všední život. Nauč mě umění malých kroků. Učiň mě vynalézavým a sebejistým v pravý čas. Obdař mě vnímavostí, abych dokázal odlišit prvořadé od druhořadého.

Prosím o sílu kázně a míry, abych jen tak neproklouznul životem a své dny si rozumně rozdělil, abych neprospal záblesky světla a vrcholy a abych si našel alespoň tu a tam čas pro zážitek krásy a umění.

Utvrzuj mě v tom, že snít o minulosti nebo budoucnosti mi nepomůže. Pomoz mi co nejlépe zvládnout to, co je mi nejbližší, pomoz mi brát právě prožívanou hodinu za nejdůležitější.

Chraň mě před naivní vírou, že v životě musí jít vše hladce. Daruj mi střízlivé poznání, že těžkosti, porážky, neúspěchy i zklamání jsou přirozenou součástí života, že díky jim rosteme a dozráváme.

Připomínej mi, že city se často stavějí proti rozumu. Pošli mi v pravé chvíli někoho, kdo má odvalu říct mi pravdu s láskou. Chléb každodenní dej mi pro tělo i duši, projev Tvé lásky – přátelské echo, a alespoň tu a tam náznak, že jsem v něčem užitečný.

Vím, že hodně problémů se neřeší konáním; pomoz mi, abych dokázal čekat. Ať vždy nechám Tebe a ostatní domluvit. Vždyť to nejdůležitější si člověk neříká sám, to nejdůležitější mu bývá sděleno.

Ty víš, jak moc potřebujeme přátelství. Dej, abych dorostl do této nejkrásnější, nejtěžší, nejriskantnější a nejvzácnější záležitosti života. Vnukni mi správnou chvíli a správné místo, kde můžu zanechat balíček dobra, slovy nebo bez slov.

Chraň mě před strachem, že bych mohl promarnit svůj život. Nedej mi to, co si přeji, ale to, co potřebuji.

Nauč mě umění malých kroků.

Dodatek pana děkana k této modlitbě:

S touto modlitbou, s mírnou modifikací překladu, jsem se setkal v roce 2005. Přišla do doby, kdy jsem jako bohoslovec prožíval těžkou krizi svého povolání, kdy jsem musel znovu rozlišovat, zda hlas, který mě volá ke kněžství, je skutečně hlas Boží, nebo jen má představa o tomto volání. Nebo zda mi Bůh nepřipravil jen jakousi abrahámovsku zkoušku, a viděl, že jsem ochoten jako Izáka „obětovat“ svůj život na pomyslné hoře Mória, a teď mě vrací do světa, abych si vyplnil svůj autobusácký sen, porozhlédl se, kdyby tady byla taková panenka, která by mě chtěla, založil rodinu atd. (kázal jsem o tom na 2. neděli postní 2021, kázání je dohledatelné na www stránkách našich farností). Tehdy, 9. února (dnes, když píši tento dovětek do KoMPasu, je to na den přesně 19 let) tragicky, za neobjasněných příčin, zemřel jeden můj kamarád. A po jeho pohřbu se mi dostala do rukou tato modlitba, kterou on se údajně modlil. Nic jsem o této modlitbě nevěděl, nevěděl jsem, že jejím původcem je autor Malého prince, že je obsáhlejší než jen tento výňatek. To jsem se dověděl asi až o tři roky později. Nicméně uprostřed své krize, kdy jsem řešil podobu své budoucí existence, jsem tuto modlitbu zařadil do kolekce svých denních rozmluv s Bohem. Nevím, zda to má tato modlitba na „svědomí“, ale pomaloučku se mi začínalo měnit vnímání mé situace, snižovala se hladina mého vnitřního napětí a 23. června přišla jasná odpověď. Možná jsem se jen naučil umění malých kroků. Každopádně mě tato modlitba denně provází už 19 let a neustále mě doučuje tomuto umění.

/text o. Pavel Vybihal, obrázek Pixabay/

Esemes růženec

Stejně jako v předchozích letech, měli během růžencového měsíce – měsíce října – farníci i v roce 2023 možnost, kromě pravidelné modlitby růžence s knězem, objednat si tzv. SMS nebo WhatsApp desátky (více info ve 4. a 5. čísle KoMPasu). V loňském říjnu byly verše složitější, méně odpočinkové, více k přemýšlení. A jako bonus byla v textu ukrytá tajenka, kterou příjemci postupně odkrývali vypisováním majuskulních (velkých) písmen tak, až po 4 týdnech měli celý text (zamyšlení byla psaná bez ohledu na pravidla o psaní velkých a malých písmen, vše bylo psáno malými písmeny, pouze písmena tajenky „vyčnívala“). Růženec na mobil měl letos 40 odběratelů, z nichž 20 zaslalo správně vyluštěnou tajenku. Poslední říjnovou neděli byli vylosováni 3 výherci, kterými se staly Jitka Kounická, Anna Běhanová a Dana Palátová. Abychom se mohli k naší obohacené říjnové modlitbě vrátit, případně i ostatní si mohli zpestit „opakování Zdrávasů“, nechávám i loňský sms–růženec zaznít na následujících stránkách. A do tabulky níže si lze tajenku znovu vyluštít. Správná odpověď bude zveřejněna v příštím čísle KoMPasu. Někdo možná dokáže v každém desátku objevit i lokaci rozjímané události. Ale to už je mimo soutěž.

Radostný růženec:

1. ... Ježíš, kterého jsi z Ducha svatého počala

bylo to teNkrát v nazAretě, dnes byl by bil zvon, když přiŠel on - anděl páně, a ona počala z ducha svatého vtom

2. ... Ježíš, s kterým jsi Alžbětu navštívila

bylo to tEnkrát v ain karim, dneS by bylo bývalo vonělo kafe a pes šťastně blafe, když přišla ona - matka páně, tehdy se dítě Radostně pohnulo v lůně láně

3. ... Ježíš, kterého jsi v Betlémě porodila

bylo to tenkrát v betlémě, Dnes by nebyl býval každý pastýř na seně vstal, když zrodil se on - spasitel světa, pán a král

4. ... Ježíš, kterého jsi v chrámě obětovala

bylo to tenkrát v Chrámě, dnes nE každý rodič by své dítě dal v cizí rámě, když vzal plod v náruč on - siMeon

5. ... Ježíš, kterého jsi v chrámě našla

bylo to tenkrát jakoby v tisících jeruzalémŮ, dnes by si boha našel každý sám ve stovkách náboženství bez problémů; avšak pravý je jen jedEn eden, pravé dítě, pravý bůh je též jen jeDen

Růženec světla:

1. ... Ježíš, který byl pokřtěn v Jordánu

bylo to tenkrát nad jOrdánem, dnes by to byla bývala odnesla voDa, i to, že přišel on - hlas z nEbe nad všemi i pánem: "to je můj milovaný syn."; škoda

2. ... Ježíš, který zjevil v Káně svou božskou moc

bylo to tenkrát na Svatbě v káni, ten nÁznak, dnes by se bývalo nebylo sTalo, že by došlo víno v sudové báni; a niKdy by nepřišel on - první zázrak

3. ... Ježíš, který hlásal Boží království a vyzýval k pokání

bylo to tenkrát v izraeli, kde výzvy do dUší a srdcí zněly, dnes zní stejně pRo naše synovství, když přichází on - pŮst a pokání i království

4. ... Ježíš, který na hoře Proměnění zjevil svou slávu

bylo to tenkrát, tak velké množství slávy, na hoře zavlál vítězný fátor, dnEs by sotva kdo býval věřil na takové zprávy, ale stejNě ke každému jednou přijde on - jeho vlastní tábor

5. ... Ježíš, který ustanovil Eucharistii

bylo to tenkrát ve večeradle i na kalvárii, přišel poslední i prvý, dnes jako by nebylo místo pro euCharistii a přesto přichází on - trhovEc podomní se sVým tělem a svou krví

Bolestný růženec:

1. ... Ježíš, který se pro nás krví potil

bylo to tenkrát v getsemane, dnes by bývalo nebylo důležité, co se potom stane, když přišel on - pot krvavý, dnes jen málokdo je na to zvědavý

2. ... Ježíš, který byl pro nás bičován

bylo to tenkrát u pilátA po rozsudku, jenž byl už daný, dnes by byl dostal znovu důtku a nemohl by přijít on - ke kůlu připoUtán, bičováný

3. ... Ježíš, který byl pro nás trním korunován

bylo to tenkrát cestou, na niž kříž prim hrál, dnes jakou by byli Dali tomu korunu a na čí popud?, když šel on - trním korunovaný král, jeho krÁlovství však není odtud

4. ... Ježíš, který pro nás nesl těžký kříž

bylo to tenkrát na ulici ven z města ústící, na niž se nešťastně octl i šimOn, dnes našel by se on - pomocník první, sTý, tisící?, bojovník bez kimon?

5. ... Ježíš, který byl pro nás ukřižován

bylo to tenkrát na golgotě a zdá se, že nazdařbůh, dnes by byl býval byl opět kůl v plotě, když vIsel on - ani poZemšťan, ani Nebešťan, ale bůh

Slavný růženec:

1. ... Ježíš, který z mrtvých vstal

*bylo to tenkrát před či po kuropění?, dnes už se člověk máločemu dlví,
vždyť svět se tak ryChle mění, že kdo cHtěl by řešit, zda to byl on -
hrob prázdný a mrtvý Živý*

2. ... Ježíš, který na nebe vstoupil

*bylo to tenkrát po dnech čtyřiceti, dneS bychom byli nEbyli lidem zaS
tak trpělivým, všaK jednou on - kristus se skLoní, děti, a přítÁhne ráD
nÁs k opět Živým*

3. ... Ježíš, který Ducha Svatého seslal

*bylo to tenkrát na letnIce, dnes na ten Vichr kdO by měl plíce?, když
přijde on - svatý duch, závěTří hledaJí, ne vAnutí, ne čerstvý vzduch*

4. ... Ježíš, který tě, Panno, do nebe vzal

*bylo to tenkrát, nečekaNě, jak dnes to vidím: anděl Páně A otVírá nEbe
nad korunami stromů, když vzaL on - syn boží a mariin maminku
Domů*

5. ... Ježíš, který tě v nebi korunoval

*bylo to tenkrát na nebesích, dnes bylo, je
a bUde v mořích, městech, lesích, když září
ona - maria, ta duHa značí, že dávnÝ slib bůh
plnit stačí*

Nepublikovaný verš k 1. desátku slavného růžence: *bylo to tenkrát nad nedělním ránem, kdy svátečno se mezi nás vtírá, dnes kdo by byl vstával tak brzy s pánem?, jenže vždyť on - vzkříšený už neumírá*

Vyluštěná písmena:

N										
										.

Tajenka: _____

/připravil o. Pavel Vybihal, obrázky Pixabay/

Křížovka nejen pro děti

1. Společenství křesťanů	1									
2. Jméno apoštola	2									
3. Místo narození Ježíše Krista	3									
4. Posvátná kniha křesťanů	4									
5. Žena Izáka	5									
6. Starozákonní prorok	6									
7. Doba radostného očekávání Spasitele	7									
8. Představený kláštera	8									
9. Boží hod svatodušní	10									
10. Potomek Adama a Evy										

/připravili Tomáš Čarnogurský a Jana Nesvačilová/

Svátosti a svátostiny v roce 2022

Bůh mocně působí ve svátostech a skrze svátostiny také zaslubuje zvláštní ochranu. V této rubrice jsou (nejen) jména těch, kteří v roce 2022 některé ze svátostí a svátostin v našich farnostech přijali. Tento sloupek nemá pro nás mít jen orientační charakter, ale především má povzbudit k modlitbě za ty, kteří jsou – ať už v kterékoli části této rubriky – jmenováni, a za jejich rodiny. Vzhledem ke GDPR jsou uvedeny pouze informace, které jsou veřejné v ohláškách.

Křty

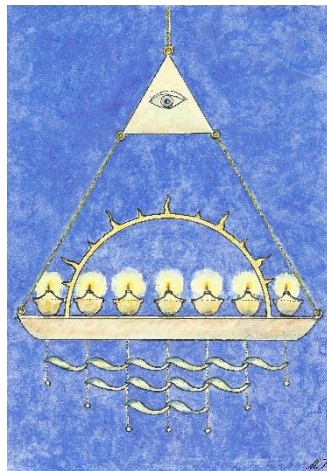
1. Isabel Ludmila Noemi Cerasoli – pokřtěna 19. 3. v Petrovicích
2. Nico Petr Matěj Antonín Husák – pokřtěn 19. 3. v Petrovicích
3. Vladimír Semotam – pokřtěn 8. 5. v M. Krumlově
4. Vojtěch Pavlů – pokřtěn 29. 5. v Petrovicích
5. Rozálie Františka Látalová – pokřtěna 29. 5. v M. Krumlově
6. Tereza Oldřiška Dobešová – pokřtěna 10. 7. v M. Krumlově
7. Mikuláš Josef Solař – pokřtěn 10. 7. v Petrovicích
8. David Burda – pokřtěn 4. 9. v M. Krumlově
9. Eliška Němcová – pokřtěna 2. 10. v M. Krumlově
10. Barbora Ludmila Kateřina Tunková – pokřtěna 2. 10. v M. Krumlově
11. Dominik Kaufman – pokřtěn 9. 10. v M. Krumlově
12. Meda Magdalena Končírová – pokřtěna 11. 12. v M. Krumlově

1. sv. přijímání

1. Anna Doležalová – přistoupila 12. 6. v M. Krumlově
2. Marek Juránek – přistoupil 12. 6. v M. Krumlově
3. Amálie Konradová – přistoupila 12. 6. v M. Krumlově
4. Ondřej Smejkal – přistoupil 12. 6. v M. Krumlově
5. Lucie Vavříková – přistoupila 12. 6. v M. Krumlově
6. František Tesař – přistoupil 8. 8. v M. Krumlově

Biřmování 19. 11. v Mor. Krumlově (v závorce uveden biřmovací patron)

1. Lenka Dufková (Filoména)
2. Vojtěch Grzebinski (Dominik Savio)
3. Hana Havelková (Lukáš)
4. Jan Hájek (Florián)
5. Jan Janíček (Dominik Savio)
6. Jitka Janíčková (Maxmilián Maria Kolbe)
7. Anna Marie Kocandová (Hedvika)
8. Hana Kudláčová (Ludmila)
9. Marie Leitnerová (Josef, Judita)
10. Tina Sklenská (Luisa de Merillac)
11. Jitka Sobolová (Johanka z Arku)
12. Vítězslav Stix (František z Assisi)
13. Markéta Stixová (Anežka Česká)
14. Zdeňka Stixová (Zdislava)
15. Tereza Šrůtková (Anna)
16. Jakub Vavřík (Leopold, Blažej)
17. Terezie Vavříková (Cecílie)

/obrázek Marián Škoviera/

Svatby

1. Jan Bašta a Tereza Soukupová – oddání 3. 9. v Petrovicích
2. Patrik Hanus a Kateřina Jarolímová – oddání 12. 11. v Mor. Krumlově

Pohřby

1. Vítězslav Pelikán – pohřben 4. 2. v Petrovicích
2. Jiří Irovský – rozloučení 26. 3. v Kadově
3. Anna Kašpárková – pohřbena 1. 4. v M. Krumlově
4. Hedvika Svobodová – pohřbena 9. 4. v Rakšicích
5. Alena Kúrová – rozloučení 1. 7. v M. Krumlově
6. Jaroslav Vespalec – pohřben 9. 7. v Petrovicích
7. Jiří Bartoš – pohřben 15. 7. v Rakšicích
8. Krystyna Vrbková – rozloučení 23. 7. v M. Krumlově
9. Josef Podhrázký – pohřben 27. 7. v Rakšicích
10. Valerie Knoppová – urna uložena 6. 8. v M. Krumlově
11. Jan Sobotka – rozloučení 13. 8. v Rakšicích
12. Božena Pelikánová – pohřbena 9. 9. v Petrovicích
13. František Veselý – rozloučení 24. 9. v M. Krumlově
14. Oldřich Vašák – pohřben 8. 10. v M. Krumlově
15. Stanislava Vítová – pohřbena 22. 10. v Rakšicích
16. Ludmila Zedníková – pohřbena 29. 10. v M. Krumlově
17. Karel Burda – rozloučení 31. 10. v M. Krumlově
18. Vladimír Vespalec – pohřben 5. 11. v Petrovicích
19. Božena Staňková – rozloučení 3. 12. v M. Krumlově
20. Ludmila Sklenská – pohřbena 9. 12. v M. Krumlově

Kněží - hosté, kteří u některého z našich oltářů slavili mši svatou

P. Miloslav Brhel z Červeného Kostelce, P. Pavel Bublan z Kamenice, Mons. Vojtěch Cikrle z Brna, P. Josef Dvořák z Hostěradic, P. Jaroslav Horák z Dambořic, P. Ervín Jansa z Lomnice u Tišnova, Mons. Pavel Konzbul z Brna, P. Pavel Merta z Miroslavi, Mons. Jan Mráz z Brna, P. Jan Nekuda ze Šlapanic, P. Pavel Pacner z Mikulova, P. Slavomír Peklanský z Jám, P. Pavel Römer z Břeclavi, P. Vít Rozkydal z Loděnic, P. Radoslav Skupník z Bernartic nad Odrou, P. Karel Slanina z Dobřínska.

Počet mší sv., které v jednotlivých kostelích a kaplích našich farností slavil pan děkan:

M. Krumlov – Všech sv. 263, M. Krumlov – sv. Bartoloměj 40, M. Krumlov – sv. Florián 6; M. Krumlov – DPS 11; Rakšice 51; Rokytná 2; Petrovice 83; Kadov 62; Dobelice 3; (43 mší sv. sloužil o. Pavel v dalších kostelích mimo naše farnosti)

Povzbuzení na týden

V této rubrice jsme v 6. čísle KoMPasu skončili slavností Krista Krále 2022, a tak nás na následujících stránkách čekají Povzbuzení od adventu do adventu, tedy od 1. neděle adventní 2022 do slavnosti Ježíše Krista Krále 2023.

- ❖ Odějme se do adventu – ještě ne do Vánoc kmentu!
- ❖ Cestu Pánu připravíme, jak na to, společně víme.
- ❖ Dokážeme jak Jan Křtitel ustát pochybností pytel.
- ❖ Rozhodnout se bývá duel. Buď s námi Bůh - Emanuel.
- ❖ Kdo se to narodil tady? Je to Poklad nad poklady.
- ❖ Nechť v roce dvacátém třetím dostojíme předsevzetím.
- ❖ Člověk, jenž ve svém křtu kotví, v srdci má Boží synovství.
- ❖ Říkám „Jů!“ v úžasu směle. Jde Beránek Boží. Hele.
- ❖ Než pozdě honiti bycha, slyš Boha ve chvíli ticha.
- ❖ Býti světlem, stát se solí, ač je dobré, někdy bolí.
- ❖ Ke spravedlivému dění zve Zákona naplnění.
- ❖ Kdo nechce svou svatost popřít, o víru se musí opřít.
- ❖ Kdo dá pokušení košem, zvítězí nad smrtonošem.
- ❖ Pro každého jsou dnes tady Dominikovy zásady.

- ❖ Bůh zve Adama, Samařanku, byt' v duši mají jako v tanku.
- ❖ Slepce je, kdo shlíží spatra, jak Kain nevidí bratra.
- ❖ Hřích vše otročinou drtí, Bůh však vítězí nad smrtí.
- ❖ Kde se rivalita tyčí, i tam Ježíš svůj kříž vztyčí.
- ❖ Církev – ne o hlavu kratší, je krásná a krásu zračí.
- ❖ I nám Ježíš – což se stává – dopis Vzkříšeného psává.
- ❖ Kde se srdce rozhořívá, tam vše člověk jinak zřívá.
- ❖ Že je Ježíš Dveřmi, věřím. Maria dveřmi k těm Dveřím.
- ❖ Kdo se chce ke Kristu přidat, musí se na cestu vydat.
- ❖ V tomto světě nezešílet? To chce Boží lásku sdílet.
- ❖ Vnímám sebe, vidím Tebe, v každém z nás je kousek nebe.
- ❖ Nejsem rybka v akváriu, s Duchem Svatým v církvi žiju.
- ❖ Děti pílí pilovaly, květ svých snah opylovaly.
- ❖ Starý zákon: Bůh chléb dává, v Novém se Bůh chlebem stává.
- ❖ Sluncem Kristovým kdo chce žhnout, na Boží žni s Ním bude žnout.
- ❖ Bůh se stále sklání k lidem, ve straších dá přežít s klidem.
(varianta II: Bůh – ten se k nám stále sklání a ve straších brání bání.)
- ❖ Ten, kdo svůj čas ztrácí s Bohem, nalezne ho hned za rohem.

- ❖ Dobře pro své duše číňte: pojd'te ke mně, odpočiňte.
- ❖ Deštěm Božích slov nepohrdá, kdo není srdcem skála tvrdá.
- ❖ Kéž zralostí seniorů roste výkvět juniorů.
- ❖ Boží hledání je doklad, že každý jsme Boží poklad.
- ❖ Pojd' na horu Proměnění, Tvůj pohled se zpřesní, změní.
(varianta II: Jdi s Kristem na Tábor, přeci, zpřesní pohled v mnohé věci.)
- ❖ Kdo ve víře chodí s křečí, neobhájí ji svou řečí.
- ❖ Je to čas našeho zrání, a ne Boží zaváhání.
- ❖ S Petrem chci mít klíče k srdci, jak Šebna je ztratit nechci.
- ❖ Otvíráme Boží školu nám, proroku, apoštolu.
- ❖ Kéž Boží hlas vnímám cele, poslušně, ne zatvrzele.
- ❖ Bůh nám dává ujištění: odpouštivším odpuštění.
- ❖ Můžem říct: „Dobře se máme.“ Neb jsme vděční, nereptáme.
- ❖ Viděl skutek velkolepý, ač na počátku byl slepý.
- ❖ Zlo v člověku jde po krku. Nechci být podlejší vlku. (varianta II: Vinice je štědrá přeci, však lidé horší než vlci.)
- ❖ Před polednem, po poledni pozvání je nabíledni.
- ❖ Než naděješ se v oka mžiku, jsi Boží v každém okamžiku.
- ❖ V srdci krom komor, síní bije někde malá sakristie.
- ❖ Sepnem ruce za zemřelé, v nebes bráně sepne relé.

- ❖ Modlitba se v olej změní, ten pak v světlo naše denní.
- ❖ Kéž patří mezi média i hřivna evangelia.
- ❖ Ježíš je Král nebe, země, blíž je Ti, když vládne ze mě.

A protože se vydání KoMPasu opozdilo, můžeme ještě doplnit naše povzbuzení o dobu od adventu do postu:

- ❖ Svatá bdělost, ostražitost – ctnosti pro adventní bytost.
- ❖ Kdo potěšeni být mají, svoje hříchy vyznávají.
- ❖ Radostí zajásám v Pánu, začnu už v samotném ránu.
- ❖ Čas adventu dnes ustoupí, Boží Syn i mě prostoupí
- ❖ Měsíci, dny i vteřinou krácej se Svatou rodinou.
- ❖ Jsme nemocní, unavení? Ze křtu plyne uzdravení.
- ❖ Apoštolé! Samueli! Kdo nás volá? To Ty, Eli?
- ❖ Osloven jsi, jdi do toho! Dovyslovíš Boží slovo.
- ❖ Rozsviť si, a nebo zhasni, nediv se a jenom žasni.
- ❖ Každé Boží pozdravení věští pramen uzdravení.
- ❖ Možná stačí jedna věta a je veta s leprou světa.

/text o. Pavel Vybíhal, ilustrace Jitka Kounická/

Verše k povzbuzení

Kdo víru má, ten má i naději,
že jeho prosby k Bohu dospějí.
Však Ty víš nejlíp, všemohoucí Pane,
co správné je, co má být a co se stane.

Když navštívíš toho, kdo Tě nečeká,
a dobrým slovem potěšíš,
přivedeš také Boha, nejen člověka.
A Tvá i jeho duše budou Bohu blíž.

/Marie Minxová/

Po všech věků doby, přes hřbitovy i přes hroby
vítězná se nese zvěst –
smrtí všemu konec není, smrt je krátké rozloučení,
ale život věčný jest!

/Marie Zitková/

Poděkování

V době nečekaných katastrof a pohrom, ve chvílích beznaděje, v těch okamžicích, kdy už člověk ztratil odvahu a sílu k novému začátku, objevily se okamžitě podané ruce přátel.

Vaše vstřícnost, účast a lidská vzájemnost je tím nejcennějším a nejdojemnějším darem, jehož si nikdy nepřestaneme vážit.

Milí farníci, děkujeme Vám všem, kteří jste jakkoliv při nás v těžké době po požáru našeho domu stáli. Vaše porozumění je pro nás povzbuzením a posilou.

/Jiří a Irena Záviškovi/

Vánoční sms-prosba paní varhaníci

Na Boží hod vánoční 2019 mi večer přišla sms od varhaníka Davida Pitlacha, který po odchodu do „varhanického důchodu“ paní Ondráčkové jezdil hrávat také do Petrovic, že na svátek sv. Štěpána, 26. prosince 2019, nebude moct přijet hrát. Musel jsem tedy poprosit paní Ondráčkovu, zda by byla ochotná se na tuto vánoční mši vrátit za varhany. Kdo mě znáte, tak víte, že se občas své „vážné“ smsky snažím odlehčit verši. To se stalo i v případě, kdy jsem psal smsku

Já již jsem knězem, kůr mám daleko.

Recitace koled? No nejde to!

Až budeme mši zde slavit,

zkuste se u varhan, prosím, stavit.

Až budeme mši zde slavit,

zkuste se u varhan, prosím, stavit.

Zítřka nesedejte do lavice

a rozkoledujte Petrovice,

být bez varhan toho rána,

je jak koledovat bez Štěpána.

Být bez varhan toho rána,

je jako kamenovat Štěpána.

Zaskočte za Davida Pitlacha.

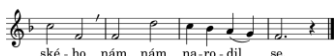
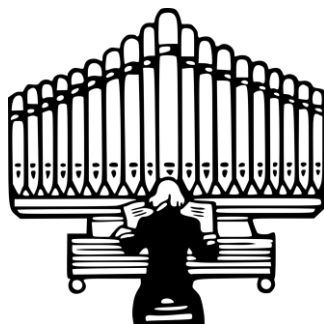
Hrejte „Narodil se“ a ne Bacha.

Neposílejte mě někam.

Jménem farníků: DÍKY! Pan děkan.

Neposílejte mě někam.

Jménem farníků: DÍKY! Pan děkan.

Veselé h(l)ody pana děkana

V Žárovce, což je starší sestra KoMPasu a farní občasník farností Jimramovska, kde pan děkan farářoval před příchodem do Krumlova, patřil mezi nejčtenější rubriky poslední příspěvek, a sice výčet několika hlodů, postřehů, přebleptů atp., které se otci Pavlovi podařily vypustit mezi rty. A tak i čtenářům z farností Krumlovska chceme nabídnout několik takových zachycených řečí. Pro začátek vybíráme deset úsměvů, zvláště z období, kdy se pan děkan stěhoval do Krumlova. A pokud někoho z Vás rozesmálo, co pan děkan někde plácl a co by mohlo být srozumitelné a úsměvné i těm, kteří u toho nebyli, můžete to připomenout a třeba to půjde v některém z dalších KoMPasů sdílet.

- ❖ Tak dlouho jsem tu větu „Je tady krásně jako v Krumlově“ z filmové trilogie opakoval, až jsem se do jednoho Krumlova dostal.
- ❖ Na skříni, kterou jsme stěhovali, byla jako dekorace umístěna plasto-plyšová kráva. Možná proto byla ta skříň těžká jako bejk.
- ❖ Ne, nejmenuji se Vychodil. I když ... V podstatě ano, akorát rychleji.
- ❖ Když jsem přišel do Jimramova, za šest let zavřeli restauraci. Když jsem přišel do Krumlova, za šest týdnů zavřeli restauraci. Trošku se děsím toho, až mě případně přeloží na další působiště, že už budu muset umět vařit.

- ❖ Tady jsem tu drážku na kabel vysekal mírně do vlnky, aby bylo jasné, že tudy půjde střídavý proud.
- ❖ Tady do toho květináče vždycky vylívám vodu po vypláchnutí konvičky od vína. Tak kdyby se vám zdálo, že ta kytka roste nakřivo, budete vědět proč.
- ❖ Sem taky koupíme nějaká normální světla místo těch, co vypadají jak pohárky na zmrzlinu.
- ❖ Dnes jsem v rámci poznávání děkanství sloužil mši svatou ve Višňovém, kde je farářem otec Pavel Klouček. Seznámil jsem tam s kostelníkem Pavlem Tříletým, což dalo vzniknout nejen pavlovské trojici, ale především novému tvrzení „Tříletý Klouček Vybíhal.“
- ❖ Tak to se, prosím pěkně, nezlobte, ale na svatbě v kostele žádná reprodukováná hudba nebude. Jinak si sežeňte i faráře z reproduktoru.
- ❖ Prosím Vás, já už na tu Vaši intenci nebudu mít místo na papíře, už máme vyjmenovaného půl Krumlova a pořád to nebere konce. Nebylo by lepší napsat, za koho mše svatá nebude?

Děkujeme všem, kteří se podíleli na vzniku tohoto 7. čísla, všem, kteří se nechají četbou KoMPasu nasměrovat a kteří nás budou podporovat, a těšíme se na Vás i na Vaše příspěvky v dalším čísle!

Pro vnitřní potřebu vydávají římskokatolické farnosti Moravský Krumlov, Petrovice u Mor. Krumlova a Kadov u Miroslavi

Odpovědný redaktor: o. Pavel Vybíhal

Příspěvatelé:

Milada Braunerová, Matěj Brzobohatý, Tomáš Čarnogurský, Zdenka Illková, Jitka Kounická, Lucie Krausová, Anna Kristiánová, Dana Lamlová, Marie Minxová, Jana Nesvačilová, Lenka Palátová, Zdeňka Stixová, Tereza Šrůtková, Pavla Tomášková, Jiří Záviška, Irena Závišková, Marie Zítková

Autoři fotografií:

archiv Zdeňky Stixové, archiv o. Pavla Vybíhala, archiv spolča mládeže, Ladislav Bušek/Člověk a víra, Eva Grunová, Marie Kašpárková, Jitka Kounická, Dana Lamlová, Lenka Palátová, Alenka Prustoměrská, Jitka Sobolová, Tereza Šrůtková, o. Pavel Vybíhal, Irena Závišková

Ilustrace:

Jitka Kounická, Aneta Lamlová, Natálie Lamlová, Marián Škoviera, další obrázky volně stažitelné z internetu

Fotografie na titulní straně:

Jitka Sobolová, křížová cesta na Křižák v roce 2023

Jazyková korektura:

Marie Havířová, o. Pavel Vybíhal

Design: o. Pavel Vybíhal

Tisk: Fibox Třebíč